

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Index Tertivs In Singvla Divorvm Solennia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

Index Thematum moralium.

rationatus est: Potest Deus, cum possit omnia, & plures caelos pluresque mundos illis & caelis & mundis longè pulchriores condere. Tria tamen vix possunt fieri meliora. 798. *Tom. 1.* Hæc igitur una est ex omni humana gente electa, omnigenis quæ effluit virtutibus. Humillima fuit, pauperima, obedientissima, castissima, ardentissima fuit in Deum affectu. *Vide & consule in Indice rerum 1. Tom. V. S. Maria.* Quare S. Gregorius in 1. Reg. cap. 1. rectè concludit: Meritorum suorum, inquit, verum super omnes sanctos evertit. Sed quomodo, *Auditores* ad Angelicam inditè parumper salutationem: Virginea illa Angelica salutatio non docet, nec dicit plenam naturam, sed gratiam, utriusque melior pars est gratia, quam natura. Excellentia sua & potentia nimium differunt: Natura enim & quævis gratia, & favores humani, hic terminum suum habent, durationis, altitudinis, longitudinis; ac gratia nullum novit incrementi sui terminum. 570. Quid igitur mirum Gregorium dicere, quod meritorum suorum &c. Deinde gratia divina nunquam otiosa est, donec jungatur suo principio. Unde & in immensum in virgine illa amorq; erga Deum crevit, & non in terribis hic degens, ut Maria Magdalena Christi pedibus, sed intimè juncta fuit. Altare hic in terris fuit, in quo ignis ille semper arsit. 901. & ut omnia verbo dicam dignior illa in terris nec in celo ulla est pura creatura. Omnia quæ terræ & celo continentur in speciali constituto differentiâ. Quædam sunt, quæ nec principium nec finem, quædam verò principium habent, non tamen semper finem. Sunt alia

denique, principium quæ & finem habent. In primâ differentiâ sunt Deus, ejusque attributa. In 2. sunt Angeli omnique anime rationales. In 3. sunt bruta, planta. Primæ quæ sunt differentiæ vocantur rectè æterna: secundæ verò æterna, 3. temporalia. Horum trium digniora sunt quæ nec principium nec finem habent, in quâ differentiâ virgo nostra collocanda est: ab æterno enim fuit ordinata & electa, ut reverâ verissimum sit de illa, illud Sap. 8. *Generositate ejus glorificat contubernium Dei.* Ut igitur illa patri non habuit in teris, quippe quæ optimam partem elegit, ut præmium correspondeat virtuti patri in gloriâ, nec habet in caelis. Ubi-que Virgo optimam partem elegit. Sapientissima est, prudentissima, gloriosissima, potentissima, ad eam seur confugiamus. Vultis scire priusquam concludam, quam consulto? Virginem hanc ferventer colamus, quod & alitè omnium mentibus infixum volo. Burchardus in descriptione terræ sanctæ & ex eo alii referunt in Ægypto esse horum Balsami, qui nullum producit fructum nisi irrigetur fonte vicino, in quo Dei Mater puerum Jesum frequenter lavit, unde per rivus ex illo fonte aquas in hortum derivant, Ita Christiani omnia nostra dicta, facta, proposita nisi favore magnæ illius reginæ imbuantur, marcescunt. Unde Regiam hanc cælestem Damascenus eleganter vocat Almam & vitæ legiticem puellam. Illam igitur adæmum in omni afflictione. *Si enim strivus ejus potestatem habebitis ascedite, ut super nos locum nostrum non dimittamus. Plura qui volēs requirat Autoris libellos dictos Rosa selectissimarum virtutum Dei Matris.*

INDEX TERTIVS.

IN SINGVLA DIVORVM SOLENNIA.

FESTVM S. ANDREÆ APOSTOLI Concio prima. THEMA.

Ambulans IESVS juxta mare Galilee.
Morale, seu Concionis Argumentum.

Occasio, anima & rerum gerendarum Mater.

Exordium.

NOSTIS, *Auditores*, hodiernâ die vocantem Deum è mari & navi discipulos non aliquo confiteam loco, sed ambulasse? Quid hoc mysterii, *Auditores*, nobis, crediderim, quæ statim post primum parentum commissum delictum contigere? Bonus Deus miserimorum illorum peccantium remor, imò ipsos fugientes & sese abscondentes, & adinstar ferarum (cui per peccatum similis fit homo. 570. *Tom. 2.*) latebras ad Dei presentiam quæritabant, subintrabat Paradisum ut medicus eos sanaturus, vocabatque Adamum; sed nunquid stans, sedens non, *Auditores*, sed deambulans. Pertrahit Deus vocans eum hoc: Dicitur sum statim.

Prosecutio.

Perambulans Dominus Apostolos vocaturus litus maris, non in eo quiescebat, certè pertranstrurus si Apostoli moram traxissent longiorem, & statim vocanti Deo non obtemperassent. Gratia vocationis & quævis Dei gratia, res est pretiosissima 510. & 807. *Tom. 2.* sed nobis etiam quæ ad vitæ humanæ sustentationem sunt necessaria, non omni, sed certis quidem temporibus suis debere colligi, aut cœmni, quorum temporum si non habeatur ratio, rebus quibusdam familiæ domesticæ necessariis destituimur, sic fori dies rectè observatur. Qui equos alunt proinde tempus colunt fœni & avenæ. Nonunt & hæc temporis observantiam Comædi, & quasi descriptas gerunt & conferunt in numerum civitatum economiæ & dedicationes, &c. ita etiam in rebus animæ sustentationi necessariis certè ab unoquoque agendum. Nobis temporis velocitatem, 792. Noverunt illam certè Preici ac proinde dixere occasionem actionum animam & rerum gerendarum Matrem, rectè, *Auditores*, Non semper nascitur fœvum, non germinat arvâ frumentum, &c. Non semper est occasio merendi, non semper est vocans Deus, si nempe vocantem, ut Apostoli rectè eum audierunt, spernamus aut non observemus Deum. Quod enim Nicephorus de occasione, dixero rectius ego de vocante gratiâ Dei: Occasio, ille inquit, ego gratia, Aquila est ad pedes avolans & facile se capi sinens, Negligis in altum avolat, vis sequitur illam, tam cito non reditura. In præsens arripida ergo, Apostolos Andreas in hoc imitandus. 52. *Tom. 2.* Philippus Bolquier, &c.

Epilogus.

Quare, *Auditores*, cum Deus per suos sacros ministros petro- dentem interius conscientiam, per fortunæ ludibria, & inconstantiam, per morbos quasi nos vocet, sed perambulans ut tunc litus, nunc præsentia divina mundum, Aquilæ ad instar sese frequentius ad pedes nostros sedet quasi, sinisque se capti, modo in rem nostram vigilemus, dum

Tom 11.

publicatur: ergo in Ægypto venale frumentum, descendamus unâ cum provida familia Jacob, & coenamur nobis frumentum modò gratiæ: gratiæ enim tempus ut & reliqua tempora non consistit, sed fuit. 52. *Tom. 11.*

ALIA.

THEMA.

Et procedens inde vidit duos alios fratres reficientes retia sua.

Morale, seu Concionis Argumentum.

Extensâ in mundo ubique retia.

Exordium.

VENATORUM ubi increvit numerus, multiplicantur & retia, ferisque omnium in mundo animis mors imminet præsentissima: quocumque enim sese propriunt, retia laqueosque offendunt. Ita, *Auditores*, in hac vagâ mundi silvâ venatores plurimi, retia plurima, latebræ nullæ, locus nullus, antrum nullum à retibus liberum. Non ipsum templum, non ipsa sacra, non ipsa mensa Domini, non in choro monachus, non monialis consuetudo mutis, non Anachorita latitans inantro securus ab his degere potest: laqueorum enim & retium stamus mediis, felix certè qui incidit in rete Domini, ut hodie Andreas, Laqueos igitur, & hæc retia, quibus irretitur, quòd sit rete Domini pandamus. 582. *Tom. 11.*

Prosecutio.

Certissimum est diabolo non desse retia, quibus infesta reddit & in- via omnia, caelum seu ærem, terram & aquam; agit enim aucupem venatorem & piscatorem, & retibus suis semper affigit & insigit proportionatam & congruam affectibus humanis eam, ita quibusdam illecebris ocu- lorum, quosdam aurum, hos gula, illos luxurie, hos lingua, illos vestium pompa, in calles suos pertrahit. Quare Hebraeus Psalter exclaimat: *Eccc mensurabiles posuisti dies nostros.* Ambrosius legit: *Palustras posuisti dies nostros.* 682. *Tom. 2.* sed non tam percutit illa à retibus diabolicis quam humanis liberari: *Eripe, inquit, me Domine ab homine malo.* Est enim homo homini quasi alter demon; utque venatores norunt retibus suis inducere colores quosdam, nunc virides, nunc alietos, &c. ita & homines se invicem ut citius & certius decipiant, Lyfandri dololum observant monitum. Huic cum quidam probro daret quod pleraque dolo & fraude gereret, respon- dit subridens. Ubi quis quod vellet non assequitur, leonis exuvias ponat & vulpis induat; duobus enim ut ferè modis à venatoribus capiuntur, ita & homines ab hominibus, nempe vi ut dolo. Ubi ergo leoninum ter- gum nimis est hispidum illic pellicula vulpina proderit. Hoc nostro ævo in usu habemus passim. Hinc panni mercator, &c. Caupo ut vino dubio ac pendulo gratiam conciliet, &c. Alii pro thure lapides, pro ceterâ picem, vendunt. Quam verè dixit Tullius: *in animis hominum multa sunt latebræ, multi recessus.* Antonius Magnus, &c. fol. 649. & 650. *Tom. 1.* Sed videamus, *Auditores*, quænam mundo seu hominibus retia sint, quibus capiuntur & capiunt. Retia sunt convictus & societas mala, quibus plerumque capiuntur Adolescentes 332. *Tom. 1.* Verba & colloquia impudica; sunt enim hæc capta simillima 332. His capiuntur Puella plurimæ, deprædantur enim hæc innocentiam virginalem: Mypera & pecuniæ, & his consilium irre- tiuntur, cunctique officiales magni & patui, 518. & 554. *Tom. 2.* Nimitis famæ amor, & hoc capiuntur viri nobiles. 728. *Tom. 2.* Exempla, quo capiuntur promiscuè vicini & vicinæ. 848. *Tom. 2.* Denique libido rete generalissimum est. 450. *Tom. 2.* & 367. *Tom. 1.* hoc enim delitiofo reti capiuntur

Index Thematum moralium.

tantum rōnis generis homines in dies plurimi. Sed *Audiores*, quid hoc? Res suam expandit in dies Christus & quam paucos capit: Rete illius est divitiarum, quibus hodie cepit Andream, &c. Quod verò pauci nunc eā capiunt, hæc est ratio. 488. Tom. 2.

Peroratio.

Si ergo melius retium & laqueorum stemus, videndum serid est cum quibus agamus aut versemur, si quis aviculis ad occupatoriā aream con volantes ita moneret, cavere dō simplices, eca vobis offunditur, sed de capite vestro agitur, &c. Si quis Amasie viro militari dixerit. &c. Christus nos monet, &c. 718. Tom. 2.

A L I A.

T H E M A.

Illi autem statim relictiis retibus, secuti sunt eum.

Morale.

Perfecta sequela Christi.

Exordium.

Voluntas nostra Chameleonti simillima est, nam sicut animalculum illud rerum omnium, quibus se applicat aut ab aliis applicatur, colorem induit, præter rubrum & croceum: sic voluntas humana in omnes sese formas transmutat, quibus sese per amorem jungit. Bōque perfectius quò propius. Dicitur igitur in quo consistat perfectio Christi sequela, aut conjunctio. 850. Quæ consistit in retium derelictione. Tom. 1.

Prosecutio.

Apostolorum primus qui Christum secutus Andreas fuit, primus, inquam, ille, in quo, & præsertim & reliqui excellunt, perfectam tradidit Christum sequendi methodum; *relictiis*, inquit Evangelista, *retibus secuti sunt eum*. Perfecta, *Audiores*, revera sequela. Longe enim alia sunt mundum aliquando mundi que retia fugere, & subinde Christum adire, & mundum absolute deserere, & Christum sequi. Habuit primitiva Ecclesia plurimos mundi desertores, qui prædia sua deserere, purpuram abjicere, autum aliis reliquere. 799. Tom. 1. Qui omnes cum Paulo liberè dicere poterant: *Mibi mundus crucifixus est, & ego mundo*. Quod me mundus odit, & ego odi mundum. 798. Tom. 1. at hæc nostra atas quæ certe ad instar Saturæ est Nabuchodonosoris semper in deteriora vergens, 557. plurimos habet qui mundum mundi que retia quidem aliquando fugiunt, & Christum sequuntur, sed non omnino deserunt, scilicet ut equus capistro tamen alligatus effugit aliquando manus Domini, quo facile ad stabulum reduceretur etiam a quo vis obvio, ut captivi è carcibus compedibus onusti. Sic quidam retia sua, compedes, capistra sua, etiam si Christum quasi sequuntur, retinent. Qualia sunt affectus nostri omnes promiscue, parum enim prodest, nec ea perfecta Christi sequela censenda est, à peccato ad tempus abstinere, & peccandi affectum retinere, sed hoc est Saul emitari. 286. Tom. 1. Debeuerat ille Agagum regem occidere, & tantum carcere damnavit: sic quidam concubinas suas, quidam odia sua, invidiam, superbiam, subinde carcere damnant (dum scilicet confitendum est, aut solennis aliqua instat devotionis dies) cum capitis dammare deberent. Hoc adire Christum est solummodo, non sequi. Relinquenda sunt omnino affectuum retia. Vultis igitur, *Audiores*, scire quæ sit perfecta Christi sequela, sive verè quid sit mundum, mundi que retia cum Andream deserere: Primum rumpendum est vinculum omnis societatis male, Cogitatorum, &c. 2. Altum concipiendum odium in mundi pompas. 3. Nullum coacervare autum nimio affectu, &c. *Lege* 865. Tom. 1. *Et talis Christo gratia est sequela*.

A L I A.

T H E M A I D E M.

Morale.

Nocet in divinis Procrastinatio.

Exordium.

In morbis corporis, mædela quantum obest procrastinatio versus satis communi ferunt & inculcant medici, sic enim ore uno omnes docent: *Principiis obsta sero medicina paratur, Cum male per longas invaluerit moras.*

At ut longè præstat anima corpori, ita & magis obest quavis in re divina anima, quæ sola est medicina, omnis procrastinatio. Novi esse, *Audiores*, ut plurimum salutarem illam cantilenam *Paniet* ultimam & morti immèdiatè præmitti, quæ in vita frequentius cantanda erat. 570. Tom. 1. Novi nos esse dilatores & procrastinatores, & sæpe dum procrastinamus, procrastinandi negatur tempus. *Continuo*, inquit Evangelista in Apostoli Andream & aliorum laudem, *secuti sunt eum*. Non petiere valedictionis parentum causâ & componendarum suarum rerum domesticarum tempus, sed *continuo*. De procrastinationis damno actum sumus.

Prosecutio.

Nihil, vocanti Deo diversimodè, qui nos vocat interius diversis quibusdam secretis impulsibus 546. Tom. 1. & exterius diversimodè, 111. Tom. 2. respondemus frequentius, quam *gras*, & procrastinationis quasi justam verbo vel mente obtundimus Deo momenti rationem, aut Hi-

storiam: Pepercit Deus latroni, ergo & eadem benignitate, cum modò sequi non vacet, non enim ita possum deserere societatem meam, personam istam, alia sunt peragenda negotia, etiam me excepturus est Deus, hæc procrastinationem meam cum exatè sciat, me modò dō Confessari dō Concionator! dō Pastor! me modò istis non posse vacare. O ceci ergo mortales, fateor latronum alter jam ingiturus unicâ impetrat orationem veniam, sed & alter sine ullâ veniâ damnatus est. Duo tantummodò erant & è tantillo & parvo numero non ambo salvi, sed alter damnatus. Quæ certè nos terere deberet historia, & abducere ab omni patientiæ procrastinatione, ad procrastinationem, semper alioquin damnosam animam. 404. Tom. 2. *Et vide* 144. Tomo 1. *Et* 638. Tomo secundo.

Epilogus.

Quam bene ergo Ambrosius Apostolicos nos vult esse imitatores. *Rapianus*, inquit, *Et sustinetis, nam si (hæc non manducatur nisi festinanter, Regnum calorum vobis patitur, & violenti rapiunt illud: rapuit latro bonus neglexit malus. Rapuit Andreas unâ cum focis, neglexit in Evangelio adolescens. Naviga ergo quisquis es dum tibi stant caelestes Zephyri.* 404. Tomo secundo.

A L I A.

Morale.

Pauci crucem suam cum Andream Apostolo exosculantur.

Quam paucos hic patiens Andreas habet hoc ævo imitatores, crucem illam ille amplexus est, mortis quæ erat futura instrumentum, in hoc Salvatoris verè discipulus, qui & passurus pro humano genere sic inquit: *Desiderio desideravi hoc Pascha manducare vobiscum. Retia dicitur quibus alioquin est crucis & eandem amplexus est*. Nos verò ut pueri solè refugere amariotes portiones licet salubres, rarò immisam à Deo crucem amplectimur, sed quærimus è domo nostrâ, ut solemus, apertate ejneres, sordè que alias, omnibus tanquam rebus inutilis, quarimus in sterquilinum deferre. Imò, ut verbo absolvam, si cementarius aliquis fabricer muros, ita edificare crassos, si vulcanus aliquis ostia ferrea cadere tertia possit, quæ ad verâ quædam domo nostrâ excluderent, quam illi fabri coegerunt, quam citò direxerent. Sed quæ est hujus rei ratio? Sanctus Andreas crucem amplectitur, sic & reliqui Martyres mortis suæ instrumenta coluere, & nos quævis non mortis instrumenta, sed amariorem aliquem salubrem tamen potum refugimus: non notur infantes portio nis sumenda vires salubres, sed eandem apprehendunt ut nocivam sanitati, ita & nos agimus, quisque putat adversa omnia mala crucemque suam esse ponderosissimam. 15. Tom. 2. Magna enim est imaginatio vis in homine & tamen uniuersusque crux non major est quam esse putatur. 16. Estque semper recta ad beatitudinem via. 384. Tomo II.

FESTVM S. NICOLAI

T H E M A.

Domine quinque Talenta tradidisti mihi, ecce alia quinque superlucratum sum.

Concionis Argumentum.

Deus omnia cum fœnore repetiturus est.

Exordium.

Nota est orbi toto Dei liberalitas, unde Veteres hujus divini attributi non ignari, Deos suos & Deorum suorum stanzas aperitis depingebant manibus, & S. Pagina Dei manus ait esse torquentes. 159. Tom. II. Ipsa denique quotidiana experientia liberalitatem deificam in nos coactatur, olim tantum certis temporibus manna cælo depluebat, certòque illud destinatòque tempore colligendum erat, alioquin certo certius eo qui ejus erant tempore negligentes non porturi: at modò tempore gratiæ hæc pluvia continua est, & dum fluit vita simul & illa uratur Dei liberalitatis rore quotidiano. Res dico Priscorum, S. Pagina & experientia satis testimonio nota, sed ignorantis forsitan Deum fœnoratorem? repetet, repetet concessa cum fœnore etiam quævis, & qui nullum apporat fœnus, qui, inquam, hanc non liberè potest pronuntiare vocem: *Domine quinque*, &c. Non audiet vocè illam, *Euge serve bone*, &c.

DE BONIS NATVRÆ.

Prosecutio.

Varietas concessorum omnium nobis à Deo in tres rectè dividuntur classes. In bona nempe naturæ, fortunæ & gratiæ, quorum omnium modum possessores quàm dispensatores sumus. Nos quidem, sed non rectè, jactanter dicere consuevimus: Hæc mea vestris, hæc mea domus, hi equi mei, hoc meum pecus, &c. Hæc vocem ludibria sunt. 144. Tomo II. Audite Chryostomum: Idcirco, inquit, *tibi sæpius testamenta legens, &c.* Sed videamus quænam naturæ, quænam fortunæ, quænam denique gratiæ dona sunt, in quibus homines hæc arare insolebant, & Domino certè, ut S. Nicolaus, non fœnerantur. Nollis in primis inter bonarum naturæ recenseri formam, & corporis temperiem, in quibus (si quæ altera horum alicui obtigit) quàm gloriantur & insolebant homines, quàm ea quasi omnibus promulgata volunt! Attalia orbis modo gaudet jactantia. Attalus, &c. 704. Tom. I. Quàm malè Adolescentes, quàm malè hujus

Index Thematum moralium.

huius. vi. puella talentum hoc exponunt, non eo fœnerantur Domino, sed corpori & Diabolo. Quare veteres centurere rectè, taram esse concordantiam formam, & pudicitiam mixturam, & Nam rarissime ysam formam & sapientiam. Quid intantum facies fucatis? Vultus scire, bona puella, quid forma sit, venient dies quo te in speculo non agnoscas, restè que oculi dicent, aut alius es, aut tibi ipsi dissimilimus. Nimis verum est quod ante dixi Priscorum effatum, luculenta forma vos meliores non reddet, sed sèpissimè in periculum trahet. 704. & 705. Tom. I. Quam nullo proinde Sanctis omnibus formæ & corporis cura fuit! 428. & 429. Tom. I. Utinam jam nostræ puellæ, & adollescentes inaudirent. *Descende, sede in pulvere virgo filia Babylon, sede in terrâ; est enim pars quadam peccitantiæ concinnitatum & elegantiarum illarum superfluarum contemptus & neglectus. Objicias: Lavarunt se veteres & quidem pil, sèpeque uarunt frequentius. Fateor vera dicis, sed non amara sua gratia: hi aut illa non proci sui gratia, sed Domino talis, hoc naturæ fœnerati sunt. Lavit se David, sed post sctum. Lavit faciem suam Joseph, sed post peccatissimas. Lavit se Judith, &c. 429. Tom. I. Similiter gloriari de viribus corporis, quid aliud est quam Taurina gloria. 705. Scitis vos Adollescentes hac in re qui vadique, ut & non minus in aliis estis culpabiles, quid anus præquam Ioviniano Imperatori mole corporis excellenti & validæ, sed parum intelligenti, dixerit: O quam holam domum, inquit, hic habet amantia. 705. Tom. I. Ita ex viribus hic & formæ corporis gloriari non est fœnerari suo talento Domino. Quomodo ergo fœnerandum est Domino his duobus naturæ talentis? non ambitiosè illas commonstrandum. Rex enim Ezéchias, &c. 703. Tom. I. sed eodem utimini alia, quo pictores utuntur, dum laudem suâ ex picturâ ambiunt, illi suam tunc non prædicant picturam, sed ita pingunt, ut pictura suam laudet magistrum. Ita Sanctus Nicolaus, & alii vita suâ corporis sui moderato regimine Deum glorificaverunt. *Narra si voles vitam, de jejunio, abstinentia, & pietate, sedatis moribus.**

A L I A.

DE BONIS FORTVNÆ.

ET horum bonorum dispensator non verò possessor fuit optimus D. Nicolaus (*Narra quomodo pauperibus istis tribus Puellis subuenit*) noverat quippe bonus hic & pius Ecclesiæ Præsul quam optimè Ecclesiasticis monuit: *Omni tempore, clamavit ille sdo seculo, sine vestimenta tua considit & oleum de capite tuo non desiciat.* Omni, inquit, tempore animi puritatem tuere. Ad calætes agni puritas rependis. Precaturus templum accedis? veste nivea opus: sed hæc puritas animi comitem sibi vult aliam, priusquam gratus prodit in conspectum Dei, nempe misericordiam, caput, inquit, proinde tuum, mi Christiane, oleo naret, sed dicat quis: Quomodo vestes servabuntur munde si ex capite in eas defluat oleum? &c. 142. Tom. 2. Sed ut sciat quom hic misericordiam, ad nobis erigit Ecclesiastes, quæve oleo rectè comparatur, notandum est, eam talem non esse, quæ tantummodo verbosa, sed & actualia est. Verbo, misericordiam satis frequens in aulis & domibus divitum, sed actiosa multis ignota. Viger praxis illa juridica, quæ pecunia consistit, languet in misericordiam praxis, quæ pecunia sonori divino exponitur. Nicolaus unus peccatum hanc calluit, & afflicta puellas patrêm que non verbo solatus est, sed factus, &c. Nostram verd verbosam damnat Oseas. 142. Tom. II. Cirta & brevis hæc nostra beneficentia est, speciem habere videtur & formam, sed nervos non habet. Scio vos divites promiscuè hoc oleo carere, statûque vestri exigentiam allegatis, alendi equi, famuli, &c. Quid dicere? aiant Hierosolymis portam fuisse parvulam, quæ foramen acus dicebatur, &c. Si tamen, ut ad rem respondeam, statum vestrum acus diceretur, &c. Si tamen, ut ad rem respondeam, statum vestrum acus diceretur, &c. Si tamen, ut ad rem respondeam, statum vestrum acus diceretur, &c. Si tamen, ut ad rem respondeam, statum vestrum acus diceretur, &c.

A L I A.

DE BONIS GRATIÆ.

Sed & noctu venisse oleum suum misericordie dispensaturus adfuit Nicolaus: Non solum enim est virtus factatrix aut miratrix sui, sed miratrix alieni. Ubique demum emendatius viderit exemplum, late-re vult semper virtuosus. 707. Tom. I. Fundamentum enim veræ virtutis humilitas, nectâta claritas est ulla, quam elatio non obscurat. Quod enim de Eleemosynâ Ecclesiasticis, etiam de quavis virtute tenendum. De Eleemosynâ ita Ecclesiasticus: *Conclude elemosynam in sinu pauperis, nemo videat, nemo sciat, sed eam velut furtim, inquit, concludite & insinuare. Rectè, Auditores, scitis quid moniales illæ, utpote viris hac in re curiosiores, quæ flores illos sericos & aureos argenteosve componunt, re moneant cultores? d, inquit,cludantur, aërem non spectent, semper serici enim & aurei coloris aër ipse fur est. Similiter thesaurum dum abscondit, alibi que in terram fodis, spectatores non adyocet: Ita Nicolaus nos discit, Disputabat olim Plutarchus quonam modo adulator ab amicis intrer. Disputabat olim Plutarchus quonam modo adulator ab amicis intrer. Disputabat olim Plutarchus quonam modo adulator ab amicis intrer.*

Epilogus omnium trium concionum.

Ergo non gloriatur sapiens in sapientiâ suâ, & non gloriatur fortis in fortitudine suâ, & non gloriatur dives in divitiis suis, sed in hoc gloriatur qui gloriatur, scire & nosse me, quia ego sum Dominus qui facit

Tom II.

misericordiam & iudicium & justiciam in terra, 705. Tom. I. Ita tamen remias c. 9. v. 23. & 24. Sicque aliquando audirent ceteris in iplo h' acti die cum S. Nicolao: *Enge serve bene.*

Alias si velis Conciones in laudem S. Nicolai contexere lege s'parsum libellum de Eleemosynâ præsertim foliis 164. 159. 137. & aliis. Si per quinque talenta intelligas quinque sensus lege à fol. 364. usque 356. Tomo primo.

Festum Conceptionis B. Mariæ Virg. require inter Conciones nostras Marianas.

IN FESTO S. THOMÆ.

Morale.

Incredulos orbis plurimos habet.

Exordium.

Lippis & tonforibus, ut ita loquar, Auditores, sic Thomæ lapsus & incredulitas nota est, ac proinde, quod tamen non rectè Thomas incredulus vocatur. Sed nostis, Auditores, quid Moli olim contigerit; iussit Deus Mosen è sinu manum protrahere, quæ omni ex parte statim ubi extracta fuit, visa est leprosa. Iustus est iterum Moses eandem in sinu abdere & omnis inde lepra depulsa est. Quæ autem hæc subita mutatio? Nemo aër corruptus aut aliqua arcana in his virtus mutationis tam subitæ causa existit? cur deinde hoc in fronte, aut ore, aut aliâ in parte corporis non contigit? Procopius Gazæus hunc in modum respondet, &c. 703. Tom. I. Ast ego ex alio, Auditores, ad mores vestros certè hac in parte non rectos alludens, dico, hinc dici posse in manu miraculum hoc esse factû, quia familiariter ordinè digito, aut manu alienos non tamus errores, quam si manum in sinu abderemus aliquando, nos & non alios leproso videremus. Ad sinum ergo proprium, qui Thomam præsertim incredulum clamatis, vos in vitiosum proprium enim si palpetis sinum & Thomæ vos similes esse videbitis 703. Tomo primo.

Prosecutio.

Passim omnes jactamus fidem, sed fidei defectu sèpe plurimum laboramus, fidem ex ore promimus, & plurimi, melius & rectius certè ista educebatur è corde propria fidei dono. Homines conepitissimis sèpe verbis clamamus: Ego Christianus sum, Catholicus, discipulus Domini, ego sacra Catholica ad usque supernam halitum defendam, &c. 772. Tomo I. Exploretur hæc semel quorundam fides & eum incredulum potius dicemus & rectius quam fidelem. Quam verè Lucas & ex ore Domini dixit: *Filius hominis veniens,* &c. Mavult hic mori quam injuriam non persequi. En fidem ex infidelem potius. Audite Augustinum: *Qui credit Deo, debet facere quod a se & præcipit Deus.* 772. Tom. I. Deum qui credit quam accurata sunt iudicia Dei, quam severa ab illis supplicia? Hæc è cathedris toris promulgantur, 191. Tom. I. Fides insuper, quæ æternam vitam prælibamus, quam somnolenta & deses est. 191. Tom. I. Quam pauci confirmant se credere, licet ore dicant & concionatoribus consentiant, unicuique peccatum mortale supremo æterno supplicio ætendum? 190. Tom. I. Quoties ex alto his salibus monemur verbis? *Filius sanctorum sumus,* &c. 190. Tom. I. Ut verbo dicam, multorum bona est confessio, sed confessionem non sequitur emendatio. Velle enim nostrum ac statueret simillimum est agrotorum invalidis conatus, &c. 191. Quis insuper credit prosperitatem novam? 518. Tom. II. afflictionem necessariam homini. 659. Tom. II. Quis fidit elemosynam dando quemquam discedere? 606. Tom. II.

Epilogus.

Videritis, Auditores, quam & nos sinus leprosi & increduli, dum que Thomam accusamus, nostram incredulitatem prodimus; in humanis nempe sèpe nimis creduli, 505. Tom. II.

A L I A.

T H E M A.

Et Thomas non erat cum eis.

Morale.

Perseverantia coronat & coronatur.

Exordium.

Diverfo sese ordine post resurrectonem Christus discipulis manifestavit. 438. ac cum discipulis se demum ostendit, iisdemque gavisus essent viso Domino, sacer inquit textus, Thomam his non interfuisse gaudiis, adfuit quidè cum illis cum ab Enmaunte reducec illi duo re-testatissimam narretent, eus tamen narrationis epilogum non expectavit, audiendi rædio, aut tam ardue rei credende difficultate victus. Ita Dominum eo die non vidit, quia finem prolixioris historię operiri non sustinuit. O Perseverantia ad obtinendum stabili te qui conlunt vincunt, tu sola coronaris. Latius laus hujus virtutis dicenda.

Prosecutio.

Quid mirum lapsum Thomam Petrus Aldobrandinus purpuratus Romanorum Senator solitus fuit in vivis dum esse dicere: Perseverantia baculus est virtutum, quo nisi virtutes omnes innitantur ruunt & cadunt. Genium, ignoratis voluntatis humanæ, Auditores. Hæc ubi virtutis consortium cepit declinare in vitiorum statim transit amicitiam, Protek

Index Thematum moralium.

Partei situm confidera &c. 390. Tom. I. Exorsus fuit Thomas bene-
progr. plus aliquid amdiu, tandem ad extremum collapsus. Gemine illæ bo-
ves ad arcam Domini trahendam junctæ, nec dextrâ, nec levâ declina-
bant, 390. Tom. I.

Epilogus.

Itaque in omni bene beatorum agenda vita instituto, constare nos
nobis ipsis decet, ut semper iidem simus, imò meliores. Hæc enim ve-
ra omnium nostram tantum potest esse gloria cum Christo dicere posse:
Opus consummavi quod dedisti mihi ut faciam. 391. Tom. I.

QVÆSTIO MORALIS.

Ex quo signo conjicere liceat hominem jam lapsum
aliquando fuisse piura?

VRget ut hoc declarem potius quam disputem subita hæc, viso Do-
minum D. Thomæ laudabilis confessio. Nulla enim fuit prævia
monitio, nulla Salvatoris reprehensio, & quam legi aliquando in
D. Chryostomo sententiarum: *Quemadmodum ille, inquit, præclara illa
corporâ etiam in adversâ valetudine, multa nobis forma antecedentis vestigiâ ostendit,
sic etiam anima sanctorum & ipsi eorum errata sua virtutis signa præse-
runt.* Quasi dicat, si ante fuerint orationi dediti etiam in peccato existen-
tes orationes fundebat; si elemosinis & in peccatis facient; si patientes
fuerint in morbis, afflictionibus, etiam in lapsu tales erunt. In peccatis pec-
cata sua agnoscentes, quæ tamen in consuetudinariis peccatoribus antea
nulli virtuti deditis non apparent: patet in regibus illis duobus Davide
& Saule. Saulem punivit Deus, & ecce quæ non edidit impatientiæ sig-
na, hostium multitudine cinctus etiam Acheronta movit, & cucurrit
ad artem magicam. Punivit & Davidem per Abalonem, sed quam prompto
& patienti animo excepit afflictionis penam. Sic etiam patet in
Thomâ & Judâ, ille non rediit sed mansit obstinatus. Unde quàm ficto
& furtivo servierit corde Deo pater, nam etiam post monita Christi non
resipuit. Nempe pessimus & malus semper fuerat: Thomas verò, etiam
solâ visione Dei sine ullis monitis, statim resipuit, & laudabilem fidei
confessionem in cœtu Apostolorum edidit. Nec mirum, *Analyses, sententia
vera est Chryostomi quales ascætae fuerint, tales sunt in lapsu.*
Nota doctrinam hanc experientia quotidiana firmari. Sed nunc videndum
qualis ante lapsum fuerit Thomas quàm fidelis, quàm fervidus, &c.
Recita vitam. Ergo ex moribus licet aliquando lapsi hominis conjicere
num peccator malus & consuetudinarius fuerit semper. *Vide Dominicum
in Albis Tom. 19.*

CONVERSIO ADMIRABILIS

S. PAULI APOSTOLI.

THEMA.

Subitò circumfulsit eum lux de cælo.

Morale.

Non nisi de cælo, conversio peccatoris.

Exordium.

Miraculosam hanc esse & celebrem conversionem quis mortalium
ignorat? idque triplici ex ratione, *primò* ratione efficientis, puta
Christi, qui ipsum Paulum in actu peccandi existentem, & in proposito
persequendi, tam subitò immutavit. *Secundò* ratione disponentis, scilicet
lucis, quæ Paulum ad conversionem disposuit. Fuit enim ea immensa, ut
superbum, timore humilitatis prosterneret; fuit cælica, ut carnalis
ejus intelligentia in cælestem mutaretur. *Tertiò* ratione ipsius Pauli, in
quo facta est conversio, qui subitò ex cæcatus, & præstratus, & prædica-
tor veritatis factus est, & vas electionis, qui erat filius perditionis. Mira-
culosa undequaque ergo, considerata fuit; non enim potest peccatoris
tanti fieri, nisi de cælo conversio, &c. De quo latius statim.

Profectio.

Omnium Theologorum sententia liquet esse, rem omnium difficilli-
mam, hominem asuetum vitii ad virtutis imperium reducere. Si cum
præcis Patribus loquendum est, facilis est mortuum excitare, quàm
hominem à consuetudine vitiosa reducere. Non est demitrandum, in-
quunt quidam, hominem in peccata labi, utpote qui fragilis est, rebel-
lionemque sentit, & experitur continuam partis inferioris, contra supe-
riorem; sed illud pro miro habent, quod homo æternum etiam qui no-
vit Deum, post peccatum in peccatis quasi mortuus remaneat. Notissi-
mum est Davidicum in peccatum odium: *Faciens, inquit, pravitatio-
nes odiosas: & tamen post admillum peccatum integro fermè anno in eod-
em peccato suo adulterii remansit, nec resurrexisset nisi Nathan Prophe-
tæ vox mortuum quasi eum resuscitasset.* Similiter & Petrus lapsus
remansit securus inter milites, nec resipisset, nisi vel galli cantus, auri-
bus ejus insonuisset, vel Christi facies ei fuisset ostensa. Hoc nempe

genus corruptionis & impotentia nature nostræ à peccato primi paren-
tis accepimus; ut sicut ille sese subduxit & abscondit à Deo, nec tamen
ante rediit ad Deum quàm vocatus & quaesitus, ita nos quidem à Deo
postumus per peccatum avertere, ad illum verò sine speciali gratia redire
non postumus. Eiusdem etiam rei typus est & fuit Paulus, Verissima hæc
sunt. *Audiores, & quondam à Christo in terris factis promulgatum: Nemo,
inquit, venit ad Christum nisi pater traxerit eum.* Paulus ergo cum ad par-
tes Christi venit deserat Synagogâ Judæorum Patris virtute tactus & ac-
tractus est. Traxit enim cum Pater cum circumfulsit eum lux de cælo,
vocavit eum filius cum quasi cælo detonuit dicens: *Saule, saule quid me
persequeris?* Unde & ipse scribens ad Galatas: *Paulus, inquit, Apostolus non
ab hominibus, neque per hominem, sed per Iesum Christum & Deum Patrem.*
En ut ipsa Trinitas operata fuit in ipsa mundi creatione, ita & in pecca-
toris justificatione tota occupatur. Quia ipsa ut veritatis dicam peccatoris
justificatio est nova creatio, ut enim ante mundi creationem mundus pu-
rus nihil erat, ita peccator in purum nihil peccando convertitur. *Id est,
Et vide in Indice verbo Peccatum.* Dum ergo justificatur ex nihilo, fit rur-
sum creatura & filius Dei

ALIA.

Morale

Rebelle Pauli plurimi.

Multas res præclaras gessit quondam fortissimus ille Samson, sed in-
ter reliquas maximè una celebratur à S. Scriptura victoria illa
nempe quæ leonem sibi accurrentem in viâ validâ suâ manu prostravit.
Magna militis præstitit David, sed cætera excedit facinora ille pece-
lebris degigante triumphus. Magna gessit in terris Christus, Magdale-
nam convertit, Zachæum in numerum filiorum suorum adoptavit, Pe-
trum ad lacrymas excitavit, recensque demum resuscitatus Thomam
instruxit: At horum omnium conversionem licet celebret & agnoscat
Ecclesia, nullius tamen indicta est festivitas aut celebritas nisi solius
Pauli. Saulus revera gigas erat Goliathæus. Quam enim non expro-
bravit Ecclesiæ. *Narra persequutionem ab eo factam.* Leo erat, spirabat enim
adversus Christum Christi que gregem nil nisi minas, sed quàm acutè,
quàm cautè. Duo ad conversionem peccatoris S. P. N. Augustinus ponit
necessaria, & prorsus illa eadem que adhibita sunt, ut filii qui quon-
dam eramus iræ feremus Dei. Quomodo putatis, *Audiores, filii Dei facti
sumus?* primâ inquit luce mediante. Testis est Evangelista Joannes;
sed verba recitemus S. P. nostri: *In fideles omnes tenebræ sunt; per fi-
dem autem conversi ad Deum, quadam præmissâ illuminatione lux
sunt, unde & Baptismus illuminatio quædam est. Deinde verbo, sic enim
docet Jacob 1. Voluntariè, inquit, genuit nos verbo veritatis, ut firmis aliquod
initium creaturae ejus.* Non aliter Paulus hodie factus ex persecutore Chri-
sti discipulus & gentium doctor. Leo, ut ante dixi, erat, taurus erat fur-
bundus, quarum bestiarum furia solummodo quasi enervantur, oculi
eorum si tegantur: *aine circumfulsit eum lux de cælo & lucem illam
ipsæ abstulit corporalem, auditum deinde verbum: Saul, Saul, &c. O
Christe hanc tuam laudamus in conversione Pauli benignitatem. Sed
nunc quid orbis tales & plures habet leones, cur & hos enecat aut vocat
ita efficaciter. Quàm multi in orbe sunt qui non nisi in manu validâ re-
vertentur, de quibus Oseas. 624. Quàm multi sunt Dei voluntati rebel-
les? Vetustas, gigantes fabulata est, &c. 519. Tom. I.*

*Cum non solum lux sed etiam divina vox addita fuit ut Paulus converteretur
missisque deus sit à Christo ad Ananiam, necessitatem explicat audiendum con-
cionum & lege Tom. I. 774. & 274. & Tom. 2. 465.*

ALIA.

THEMA.

Domine quid me vis facere.

Morale.

Christiana & perfecta questio Saulis.

Exordium.

EX milite persecutore sic miles Christi, præcipua autem virtus perse-
cuti militis est in sui ducis quasi lingua insedere, aut dextra; ad hujus
vel illius imperata promptum esse, hinc servidus ille quondam & stre-
nuus miles David sic cecinit: *In capite libri scriptum est de me, ut facerem
voluntatem tuam, &c. Deus meus voluit & legem tuam in medio cordis mei.* In
medio memoriae, intellectus, voluntatis meæ. Nec alia fuit prima vox
Saulis in terrâ hodie erecti, exclamant enim: *Domine quid me vis facere.* Per-
fectiorem sanè jam erandus Christi miles edere non poterat vocem,
nec quis Christianorum magis Christianam, quàm hæc, quæ tua volun-
tas mi bone Jezu verbo, nunc significas, eo, pareo, facio, quiddid me
facere volueris. Huic igitur quaestioni ante omnia nunc respondendum,
quâ ratione nimirum Dei voluntas in rebus omnibus sic agnoscenda ac
proinde aliquas hic regulas dabimus, per quas divina voluntas facile
poterit explorari.

Profs-

Index Thematum moralium.

Prosecutio.

Quidquid abducit à Deo &c. Lege à fol. 575 usque 518. Tom. I. Ad explorandam autem divinam voluntatem plurimum valet cum Paulo rogare, *Domine quid me vis facere?* Hic etiam omnium Sanctorum mos fuit in rebus nempe dubiis & perplexis cōfingere ad orationis præsidium uti olim Moses, Aaron ad tabernaculum fœderis, & sicubi cum nubes adeo stipatæ cœrent, ut cælum tonare ac mugire incipiat, campanæ quæ in turribus dissipandis nubibus, ita quotiescunque sol divinæ voluntatis oculis nostris subducitur, ut pæne quid faciendum sit ignoremus, proximum est cælum pulsare precibus. Ita Saulus à subita tempestate mediis campis deprehensus, &c. 518. Tom. I.

Epilogus.

Cum verò sic cum Saulo precamur, Deus voluntatis suæ notitiam non negat. Secretis quibusdam impulsibus te ad Ananiam aliquem mittere & adigere; benignus enim est spiritus sapientiæ hujus altissima, & omnibus sese quam liberalissimè impertitur. 518. Tom. I.

ALIA.

QUESTIO MORALIS. THEMA.

Cum sederit filius hominis in sede majestatis suæ, sedebitis & vos super sedes duodecim judicantes duodecim tribus Israël.

Morale.

Vtrum Paulus, ut ipse scribit, sit sessurus cum Christo ad judicandum.

Exordium.

Ita Paulus quasi gloriatur, & quod amplius est Angelos sese iudicatos Apostoli prædixere. Sed nunquid boni viri Pater omne iudicium dedit filio? & talis honorificentia deberunt alteri nisi soli Christo? Sessurus erit Paulus, sessuri erunt & alii in die illi Judicii extremi: non prout iudicare auctoritatem importat program, sic enim soli Deo iudicare competit, sed prout iudicare est sententiam auctoritate alterius latam pronuntiare. Sed notate, *Audiores*, temporis designationem. *Cum sederit*, inquit, noluit ille quemquam hominum in terris proximi sui esse iudices, & tamen quos in mundo sunt, qui iudicium sublellia conficiunt: nil magis in orbe frequentius quam iudicare proximorum dicta & facta, eoque sæpe audaciæ progredimur, ut etiam ob aliquot malos Præsules, clericos, religiosos aliquos exleges, totos Prælatos, & clericorum, & Religiosorum cœtus malos iudicemus. Audite hunc iudicium futurum nolite ante tempus iudicare quoad usque vivit Dominus. Lege à fol. 484 usque 491.

Festum Purificationis D. Virg. require in Indice Concionum D. V.

Festum Cathedrae S. Petri. Require conciones hujus festi ipso festo Apostolorum Petri & Pauli.

IN FESTO S. MATHIÆ APOSTOLI. THEMA.

Confiteor tibi Pater Domine cæli & terræ, quia abscondisti hæc à sapientibus, & revelasti ea parvulis.

Morale.

Deus humiles novit & approbat, superbos ignorat.

Exordium.

Postquam Christus, *Audiores*, in die ascensionis videntibus discipulis elevatus est in cælum, omnes statim discipuli reversi sunt Hierosolimam à monte Oliveti, qui situs erat juxta civitatem Hierosolimam; sabbathi habens iter. id est, mille passus. Non enim licebat Judæis ultra tale spatium ambulare, & subintrantes canaculum Orationem quandam Petrus habuit ad reliquos, quæ declaravit expedire quatenus in locum Judææ proditoris, ut duodenarius rursus eorum esset numerus, aliquem suffigere, quod non fecerunt eligendo, sed lectem mittendo, quia ut, inquit Beda, nondum plenitudo Spiritus, in Ecclesia effusa erat. Sex verò Diaconi post Pentecosten non forte, sed electione Apostolorum sunt ordinati, ut & modo in Ecclesiâ sortis nomen est abrogatum. Statuerunt verò duos, Joseph, qui cognominabatur Barsabas, & Mathiam; Quid hoc, *Audiores*, signat, ut quidam notant, Joseph ille fuit cognatus Christi, & tamen illi præponitur Mathias, Mysterium sortis hujus eruamus.

Prosecutio.

Quam appositè hæc hodie dicta Christi recitantur: *Revelasti*, inquit Christus de Deo Patre suo, *parvulis*, caro & sanguis Christi postponitur & parvulus sive humilis præponitur. Mathias enim interpretatur humilis & parvulus, verissimum est illud Jacobi 4. *Deus humilibus dat gratiam.* Ne hæc sola est doctrina Jacobi, sed & omnium Prophetarum & Apostolorum. De sene religiosissimo narrat qui hebdomades septuaginta per trigidissimam inediam exegit, &c. 899. Tom. I. Certè uti navigium sine clavo non gubernari, ita nemo sine humilitate potest beati; sed hic jam vobis quaestio nascitur non facilis. Quid nempe sit humilitas? quæ defini-

Tom. I.

nitione cognita patebit & Mathiæ dignitas, quæ inque rectè illi nomen humilitatis & propriè obtrigerit, & quod mirum est in re omnium nobilissima vix reperio responsum, quod undequaque satisfaciatur. Narrat Cumanus, &c. 897. T. I. Si verò nunc quis requirit, quoniam è numero divorum maximi censendi sint? hoc responsum videtur dandum, qui humillimi. Est enim illa inter virtutes omnes Deo gratissima. Non solum enim humilitas potens est creare Apostolos. Sed & præscis olim à Dialecticæ leges rectè dici videtur: Superbia ex Angelo fecit diabolos, ergo humilitas ex diabolo poterit facere Angelos. Quam illationem esse rectam unica confirmat facta hystoria. *Paralip.* cap. 33. Manasses rex impiissimus quem diabolus potius quam hominem dixisset multa mala operatus est coram Domino juxta abominaciones gentium. 897. Tom. I. Sed nunc videamus quàm ea quæ de humilitate diximus Mathiæ conveniant. *Revera vitam.* Rectè ergo exclamamus: *Convenimus rebus nomina sæpe sibi.*

Epilogus.

Jure ergo merito Theologorum Princeps Thomæ Aquinas asserit: *Humilitas est virtutum excellentissima & potissima, Deoque gratissima.* In ubi namque humilitate tota Christianæ vitæ disciplina consistit. Hebraei Sapientis dictum est: *Vbi est humilitas ibi est scientia.* 900. Tom. I.

ALIA. THEMA.

Discite à me quia mitis sum.

Morale.

Nihil magnum, nisi quod simul & placidum.

Exordium.

Audabile hoc præsci cujusdam effatum est. *Nihil magnum, &c.* Nam quod omne quod natura invalidum est, est & querulum, & imbecillia quæ lædi se putant si tangantur. Nec dissentit Christus ipse, qui non aliis quam mansuetudinis armis & comitatis voluit carafactos suos Apostolos: *Discite*, inquit, *à me*, &c. Neminem Christus unquam ad se venientem repulit, neminem sine beneficio dimisit. Pauperes elegit, humiles & parvulos admisit, turbas docuit, ægrotos visitavit, proditoris osculum non refutavit, & pro ipsis etiam tormentibus demum oravit. Verè rex apud Christum non aculeatus, verè *ovis*, verè mitis & humilis, nec alios voluit esse sui sequaces, quia certè *nihil magnum* ut patet statim clarius. 766. Tom. I.

Prosecutio.

Sapienter Philosophus à Corduba: nullum est, inquit, argumentum magnitudinis certius, quam nihil posse, quo instigeris, accidere. Ut enim pars superior mundi ordinatur, ac propinquior sideribus, nec in nubem cogitur, nec in tempestatem invehitur, nec versatur in turbincem, omni tumultu caret. *Et* rigra verò su minant. Eodem modo animus sublimis, quietus semper, & in statione tranquillâ collocatus, intra se premeus, quibus ira contrahitur, modestus & venerabilis est & compositus. Rectè cecinit Lucanus.

Lege Deum, minimas verum discordia turbat.

Pacem summa tenent.

Unde & sanctorum hominum peculiaris & maxime propria virtus semper fuit mansuetudo, quæ Deo hominem reddit quam simillimum, & beati mores quoniam ipsi possidebant terram, Moses si beato Dionysio credimus, ideo Deo familiarissimus quia mansuetissimus. Nec aliud est quod Christus Dominus significantius iussit, ut id à se disceremus quàm mitem esse ac humilem. Palladius refert, &c. 766. Tom. I. Rectè omnia consequenter prout scribit Ductor.

ALIA. THEMA ET MORALE IDEM.

Ad mansuetudinem Christianam seu comitatem excedendam maximorum præceptis & exemplis impellimur. Testis Paulus Neophitas Romanos erudiens: *Obsecro*, inquit, *vos fratres*, &c. Rogat cum potuisset imperare ejusmodi iussu: Hoc faciendum aut adversarium me vestrum sentieris. Non ita Paulus, non ita Mathias, non ita alii Apostolorum, sed egere precibus, &c. 645. Christus hæc affabilitatis seu comitatis pulcherrimam virtutem & veris docuit & exemplis divinis monstravit. Nam velut ludimagister ludum aperiens, *Discite*, inquit, *quia mitis sum*, &c. Alioquin vitam omnem inter litigia & turbas acturi. Cum apud superbum Pharisæum hominem Christus ageret, & Revera hæc una res summi momenti est. Quante ubique lites ac discordiæ caverentur, si suavis verborum lenitas & mansuetudo in promptu nobis foret. Austera & aspera verba tam provocant rixas quam inflammant & alunt. Quo tandem modo Moses ultra se decem centena millia hominum, rebellem, refractarium, durissime cervicis populum gubernare potuisset, nisi hoc oris melle uti voluisset? 445. Tom. I. Nimirum suaviloquentia mater benevolentie. Nec virtuti huic deest primum, *Beati*, inquit Christus, *mores quoniam ipsi possidebant terram.* Sed quomodo hoc verum est, ô Christe, Nunquid Apostoli tui vni alioquin mitis ubique locorum sedibus suis pulli sunt? Ita Paulus, ita Petrus, Mathias, &c. Quomodo igitur promissum tuum verum est: ne desinus quaestioni responsione brevissima à exornimus promissum. 1. Sunt qui mansuetis ac melliloquis hominibus productiorem vitam promitti asserant. 2. Nemo dignior mansueti possidere terram, &c. Sed nunc obsecras, &c. 646. Tom. I.

ALIA

Index. Thematum moralium.

ALI A.

QVÆSTIO MORALIS.

Vtrum Beatus Mathias per virtutem humilitatis, promeruerit ut à Patre cælesti revelaretur, cum assumendum ad Apostolatum.

S Mathias ad Apostolatam electus est per sortem, ut constat Actuum 1. ergo S. Mathias per virtutem humilitatis non meruit vocari ad Apostolatam. In oppositum facit quod habetur Matth. 11. *Revelasti ea parvulis*, id est, humilibus. Ad argumentum dicitur, negando consequentiam, & ratio est, quia hoc quod fors super Mathiam ceciderit hoc fuit merito virtutum suarum, & maxime merito humilitatis, in qua excelsit. Ad questionem vero respondeo per unam conclusionem quæ talis est. Beatus Mathias meruit prochi ad Apostolatam per virtutem suæ humilitatis charitate informasse; habetur enim Luc. 14. *Qui se humiliat exaltabitur*, & maximam habemus apud Theologos, iustitiam, nempe divinam & humanam requirere, ut merito reddatur præmium, & merces labori, & exaltatio humilitati. Quia ergo Mathias humilis fuit, hæc hac exaltatio Apostolica cum dignatus est. *Consule nostram concionem primam in hoc festo formatam, & lege fol. 328, & 329, Tom. 2.*

ALI A.

QVÆSTIO MORALIS.

Vtrum divinatio sortium sit licita?

Videntur ea esse licita quæ à Sanctis in S. Scripturâ leguntur observata: sancti verò viri fortibus usi sunt, ergo, &c. Sic enim Mathias sorte ab Apostolis in Apostolatam est electus. In oppositum facit quod habetur in Decretal. 26. Q. 6. Sortes, quibus cuncta vos vestra discriminatis vestris provinciis, quas Patres damnaverunt, nihil aliud quam divinationes & maleficia decernimus. Quamobrem volumus omnino illas damnari, & ultra inter Christianos nolumus numerari, & ne execrarentur Anathematis interdicto prohibemus. Igitur ad questionem respondemus per tres conclusiones breves. *Quarum Prima* talis est, Sortes propriè dicitur, cum aliquid sit, ut, si quis eventu considerato, aliquid occultum innotescat, ut puta cum accipiuntur festiva inæquales, & qui habebit breviorum sit talis vel faciat hoc. *Secunda* impositio: Sortes quadrupliciter in peccatum incidunt, 1. si absque necessitate ad sortes accurrant. 2. si quis in necessitate absque reverentia de sortibus utitur. 3. si divina oracula ad terrena negotia convertantur. 4. si in electionibus Ecclesiasticis, quæ Spiritus Sancti inspiratione fieri debent, aliqui sortibus utantur. *Tertio*, si necessitas immincat, licitum est cum debita reverentia sortibus divinum iudicium implorare, tuncque consultare, quæ sit cum inquiritur si quid agendum est; quæ sit causa necessitatis ad sciendum quid faciendum sit, quia alter nec scripturæ auctoritate vel alio quovis auxilio fieri potest, non est illicitum uti: Per quam propositionem satisfit argumento ad partem negativam facto. Tu verò, mi Christiane, si quando vel res aliqua te quaeritur, vel dum officium requiris, &c. dubitâque an tale dignitatis officium tibi foret salutare, non alia quam tali hac sorte exquire. Primò in talis rei ambiguitate non tantum quaere quid Dei aut Ecclesiæ leges suadeant, aut velint, sed quid ipsæ magis aut minus conforme sit.

Festum Annuntiationis Beate Maræ Virginis, require inter Conciones Marianas nostras.

FESTVM APOSTOLORVM PHILIPPI ET IACOBI.

THEMA.

Non turbetur cor vestrum.

Morale.

Mente generosa adversa quævis excipienda.

Exordium.

Parscibat Christus omnes tempestates & procellas, quæ Jacobo & Philippo futurae erant, quare ut terreno & tranquillo animo forent, præmonet ut mente generosa ea omnia excipiant & digerant, his verbis: *Non turbetur cor vestrum*, id est, nolite contristari, aut quovis modo impatientes esse. Notandum autem est prorsusquam ad conceptum nostrum morale plura dicamus, Theologis duplicem esse tristitiam. Una secundum Deum est quæ paenitentiam in salutem stabilem operatur. Hanc etiam sensere Sancti nostri, cum nempe bonis spoliarentur, cum ad tormenta raperentur, cum inopiâ, morbis, doloribus exciterentur. Sentiant hæc amici Numinis. 611. Sed adversus Deum nil querulæ vocis emiserunt, cor suum semper servaverunt virgineum, ut statim dicam latius. Altera est tristitia adversus Deum, quæ Deum obliquè ferit. 612. Tom. 2. & hoc non est sanctorum sed impatientium, quales orbis habet modò putimos.

Prosecutio.

Calliodorus lib. 7. Variar. scribit de quodam fonte Romano: Currit aqua vrgo sub delatatione purissima, quæ ideo sic appellata creditur, quod nullis sordibus polluat. Nam cum alia pluviatum nimietate terrenâ commixtione violentur, hæc aërem perpetuo serenum, purissimè habens unda metitur. Cui reverè sancti simillima fuerit Sanctorum horum corda. *Narra aliquid de amorum vitii.* Talis & fuit olim Tobias, Job, ut fileam tot centena millia martyrum, qui quævis adversa & tormenta ad instar struthionis, digesterent stomacho, & mente generosa. Aristoteles. Cælio teste, ob indefessum legendi studium *avayvovs* *parabros* est appellatus, quod ferrea haberet viscera, lector infatigabilis, sititor laboris & studiorum inexplebilis. Sunt inter Christianos animi robustioris, qui ferreis præne visceribus quidquid calamitatis accipiunt mente generosa & imperturbata excipiunt & digerunt. 612. Tom. 2. Sed illorum nunc numerus in orbe valde exiguus, quia impatientes sunt ubique plurimi. Plurique enim homines sunt ad instar arborum, quæ vere florent uberimè, hos merus, adè liberaliter totum arborum veltis, &c. Nos haud aliter hiatu ingenti promissores somus amplissimi. 612. Tom. 2. En etiam sancti in adversis quasi cecidere & egero domino gratias, & c. sed obijcias: Hæc quidem commodè dicuntur, & docentur, sed aliud est dicere, aliud verò facere, 613. Tom. 2. sed dabo remedium, ut & in his sanctorum, *Auditores*, possitis esse imitatores. In omni re bona & malâ, quæ nobis obvenit duo semper sunt consideranda. 609. Tom. 2.

Epilogus.

Nos iidem ergo quomodocunque res succedant bene an malè, feliciter & infeliciter, suaviter an insuaviter, hilariter, an stabiliter, lenè, an dolenter, serenum an sit cælum an nubilum, ad causam illam primam semper aspiciamus, & imperturbatum cor nostrum servabimus, 610. Tom. secundo.

ALI A.

THEMA.

In domo Patris mei mansiones multæ sunt.

Morale.

Laborem lenit spes lucri.

Exordium.

Mirari libet nec immeritò cum injicitur mentio eorum hominum, quos nunquam expugnavit tristitia. Socrates Philosophus uti serenum & innube cælum, quod totis diebus ridet, semper lævis sibi que similibus nullis tristitia nebulas ostendebat. B. Antonius, Marinus, Iosephus Anchieta, &c. 208. Tom. 1. Quamvis, inquit, id ratione fieri potest, cum omnia tædiorum, miseriarum, ac calamitatum plena sint fieri certè id potest, non enim frustra Paulus inquit & monet, *quasi tristes, semper autem gaudentes*. Docet hanc possibilitatem hodie Christus. Apostolus enim suos, etiam inter affutura adversa, jubet esse imperturbato corde, si quis verò tunc temporis illorum dixisset: quomodo hoc fieri poterit? Non aliter respondisset quam his verbis: *In domo Patris mei*, q. d. tormenta omnia facile superabitis, si mercedem cogiteris æternam; laboris enim omne tædium tollit spes præmii.

Prosecutio.

Spes certa cæli thesaurus maximus opimæ spei nihil difficile. Agricola tempestatum vicissitudines, hiemis algores, æstatis calores, patientissime tolerat, seminat, oecat, colit, orat, metit, terit, ventilat. Quò mercatore una spes lucri non impellit?

Impiger extremos currit mercator ad Indos, Per mare pauperiorum fugiens per saxa, per ignes.

Spes lucri adhibet calcaria, & ad hos cursus provocat mercatorem. Miles in castris quantos labores & quantò majora subit pericula? 206. Tom. 1. Spes ingentia potest cum adest, præsertim cæli, quam providè Christus discipulis suis ingessit, Hebræus vates Ezechiel quatuor animalia inter se multum disparia vidit, &c. 208. Tom. 1. Sed quomodo bos volare potuit, vel obela tauri illius moles? dubitationem eximit idem Propheta dum subiungit, & *similitudo super capita animalium firmamenti*, hoc iussit volare bovem. Si igitur nunc quis requirat: Unde tanta Apostolus in tormentis & in adversis patientia & constantia? respondeo, similitudo super capita eorum firmamenti, beatitudinem illam caelestem animo insculptam habebat, hoc erat quod exhilarabat, animum erigebat, bovi alas affigebat, Isaacides Jacob longè afflictissimus, &c. 208.

Peroratio.

Cum nobis igitur tædia obrepere, cum moror instare, cum nimium nos labor frangere, cum dolor nimium urere videretur videte requiem quòd sit bona, & terram quòd sit optima, & suppone humerum ad portandum. Ejus rei nos commonet S. P. August. 209. Tom. 1. *Quomodo verò memoria cali quorundam in nobis sit instituta, lege à fol. 211, & que 214. 200. Tom. 1.*

ALI A.

Index Thematum moralium.

ALIA.

THEMA IDEM.

Descriptio magnitudinis caeli.

Magnitudinem & amplitudinem Christus explicans: *In domo Patris mei, inquit, mansiones multae sunt.* Magna profus & incredibiliter ampla necessesse est haec domus, quae citatissimo solis cursu immensum spatium praebuit. Aiunt Mathematicae & astronomiae peritissimi solent horam unam percurrere ducenta sexaginta millia miliaria Germanica, quorum quodlibet duas requirit horas. 239. Tom. I. *Leges plura in fol. 238. 240.* Non desunt Theologi qui sentiant & censeant in caelo vere domos nobilissimas, amantissimas & aedificia, & palatia esse magnificentissima, non ad propulsandas aëris molestias, sed ad augendum civitatis illius decorem, cuius olim opinio fuit Ebothenis Academiae primarius Theologus Ferdinandus Perchius. 240.

QUESTIO MORALIS.

Vtrum Christiani omnes debeant esse Martyres
ut caelum obtineant?

Martyrium videtur à nobis exigere Petrus, dum inquit, *Christus passus est pro nobis ut sequamini vestigia eius*, sed Christus, *Auditores*, Martyrium subit: igitur & nos tenemur sequi vestigia eius, & Martyrium subire. Ad quod respondendo quaesitum compendio. Erramus toto caelo, si caelum obtinendum credimus delicatà vitâ

Non est de terra mollis ad astra via.

Paradisus nemo in Paradisum transit, restantur hoc hodie. Apostoli, beaticae omnes. Religiosissimi scriptoris Thomae à Kempis verba novimus: Non est alia via ad vitam nisi via sanctae crucis, & quotidiana mortificationis, Martyrio opus est: Ergo omnes sanguinem fundere ut hodierni patroni nostri? Attendite, *Auditores*, duplex est Martyrium. Unum est corporale, & est ubi sanguis effunditur pro amore Christi, & loquendo de tali Martyrio, dicendum est, quod absolute non teneatur tale martyrium tolerare, nisi quando nos urgeret necessitas. Necessitas autem esset, si vel negandus esset Christus, vel peccandum mortaliter, vel tolerandum martyrium. In his enim occasionibus omnino potius est quavis morte moriendum. Mors enim minus est quam reum esse peccati. 526. Tom. II. Aliud est Martyrium spirituale, quod fit sine sanguinis effusione, quando scilicet quis vincit mundum, nec propter adversa nec prospera ad aliqua illicita consentit. Iracundiam mitigat, libidinem fugat, iustitiam custodit, avaritiam contemnit, contumelias patienter fert, inimicum diligit, quod Martyrii genus pro loco & tempore sustinere debemus. Igitur Apostolorum horum potius esse imitatores sine ferro & flamma, sic Hierosolimitanus Rex David ignem & aquam sine igni & aqua expertus est. 201. Tom. I.

ALIA.

THEMA IDEM.

Morale.

Pro varietate meritorum erunt praemia Sanctorum.

Quemadmodum varia feminis est fecunditas, hoc quidem certissimo, illud sexagesimo, tricesimo istud sœnore fructuque gaudet, ita profus inaequalis in caelo omnium nostrum erit remuneratio. A peritissimo Christus hoc docet hodie: *In domo, inquit, Patris mei, &c. Quomodo, subjungit Tertullianus, multi a mansiones apud Patrem, si non pro varietate meritorum, 250. Tom. primo.*

ALIA.

Ad illa verba: *Domine ostende nobis Patrem & sufficit nobis*, doce rectè subjungisse Philippum, Patris Dei dum peccabat inquitum, *sufficit nobis*, quia haec unica visio est primaria, summa, & verissima hominis beatitudo. Ita D. Thomas ingenue fateatur dicens: Beatitudo creatura ex hoc quod est fructus Dei non potest fieri melior, sicut non potest aliquid melius esse Deo; quidquid enim desiderabile est in quacunque felicitate vel verâ vel falsâ, id omne eminenter in divinâ felicitate continetur. 252. & 253. & sequentibus solus. Tom. I.

IN INVENTIONE S. CRVCIS.

THEMA.

Qui salutem humani generis in ligno Crucis constituiti.

Morale.

Quaerit Helena Crucem, homines inventam respiciunt.

Exortium.

Crucem Isaias rectè principatum appellat; est enim thesaurorum & mysteriorum crux plena; Sed priusquam, *Auditores*, ad id quod concepti explicandum morale deveniam, parumper laudibus Crucis sanctissimi

ma inhæreo. Varii varia de hac Crucis qualitate & dignitate scribunt quidam hanc Crucem Christi assimilant lignis Arcae Noë, ita, ut in ea ab aequarum diluvio familiam Noë tutavit, ita & hoc benedictum lignum omne genus humanum ab igneo aeternitatis servavit diluvio. Alii assimilant clypeo Josue, quem levavit contra civitatem Hai, nec contraxit manum quam in sublime porregerat, tenens clypeum. Alii Cytharæ David, &c. *Leges fol. 353. columnam primam integram Tom. II.* Fuit vero haec Crux longitudinis 15. pedum, latitudinis 8. Christo certè ponderosissima. Quibus praenotatis. 356. Tom. II. Venio ad conceptum morale.

Prosecutio.

Abimelech, quod Judicum facti memorant, audiens viros turris Sichimorum pariter conglobatos ascendit in montem Selmon cum omni populo suo, & arrepta securi praecidit arboris rami impositumque ferens humero, dixit ad focios: *Quod me vidistis facere, eisdem facite.* Igitur certatim ramos de arboribus praecidentes sequebantur decem. Cur putaris, *Auditores*, hoc assumpsit amorum genus, cur non clypeum, scutum, gladium, &c.? Omnia in figuris genti illi Judaëe contigere. Verus rex noster Christus jam debellaturus mortem quæ Christi fuit hostis capitalissima, nec mirum, cum enim ille se vicam appellaret illud: *Ego sum, inquit, via, veritas, & vita*; quid novi gravissimis semper odiis mortem & vitam dissidere? Ichneumon quod Plinius memorat, &c. 443. Tom. 2. Ita etiam Christus loriceatus & gladius adversus mortem processit, quæque mortis abstulit. 443. O acutum & potentem ligneum crucis gladium rectè cauit Ecclesia: *Qui salutem humani generis in ligno Crucis constituiti.* Praecisit ergo Abimelech nos, sed ubi sunt in mundo modo qui sequuntur eodem accincti gladio? Habuit quidem olim Crucifer noster dux Christus subsequentes & concomitantes. Erant nempe milites, sed alii maligni hi erant comites, comitabantur enim non ut juvarent, & simul pugnarent, sed ut praeventum illum ducent exhiberent; quales maxime erant Pharisei. Alii solâ curiositate. 355. Tom. II. Siquidem etiam magnum inter ipsos Christianos est discrimen. Sunt qui Crucem non Christum quaerant, sunt etiam qui Christum quaerunt, sed Crucem fugiant. 355. Tom. II. tamen è ligno salus, è calamitatis gloria 659. Tom. II.

Epilogus.

Sequamur igitur ducentem nostrum, & suum quisque arboris ramum humeris imponat, cum sua, inquam, quisque Crucem praeventem strenuè comiteretur, si quem fortassis Crux nimium premit, non est pondus Crucis, sed defectus amoris. Haec sancti Christiani, erecta in caelum via est, via ferè unica & tutissima. 356. Tom. II.

Leges Auditoris Gymnasium patientia, & formare poteris plures concione commode.

In festo Venerabilis Sacramenti require primo Tomo.

FESTVM S. IOANNIS BAPTISTÆ.

THEMA.

Ille erat lucerna ardens & lucens.

Morale.

Rare sunt lampades in quibus non deficit unquam oleum.

Amantes, ut refert Plinius, sui avi faciliè pictorum Princeps in tabula depicturus Cycloperum, Cyclopi corpus dormiens conjunctim pinxit, ita tamen, ut Pollex præemitteret integer, tantus quantus erat, juxta quem Satyros quosdam appinxit thyrsis suis eundem dimerentes, quasi subindicaret Cyclopi integrum corpus, in exigua quamvis non posset depingere tabella, ex unius membri proportionem tamen quantitatem ejus colligi posse: ut si quis sciret, elicit quantum ejus fuerit caput, quantam manus? &c. poterit ex quantitate pollicis dimensâ, illud rescire. Ad inventionem illam celeberrimo, *Auditores*, dum imitor: Praeclara sunt quæ de Joanne Baptista conscribere varii, S. F. Augustinus eum sic laudat: *Qui quis Joanne plus est, non tantum homo, sed & Deus, S. Bernardus: Joannes ubique major est, in omnibus singularis, mirabilis super omnes, Et Christus ipse: Inver natos mulierum non surrexit major Joanne Baptista.* Alii alia edidit & dedit testimonia. Unam ergo decantavero hodie ei laudem, ex qua ut Cyclopi magnitudo ex pollice ejus, & sanctitas & dignitas colligi possit.

Prosecutio.

Cyrillus, *Auditores*, loco verbi *Lucerna* legit lampas ardens, cuius oleum fuit Spiritus gratiæ, quæ & in materno existens utero fuit repletus, cuius lynchus finis legis & demum lumen ipsa veritas. Adhæreamus Sancti hujus interpretationem: *Erat lucerna &c.* Ex lampades sunt rare, si tamen tales inveniantur, quarum flamma & lumen non solum intra penetralia domus lucet & scintillat, sed & ubique transportatur inter quævis etiam spiramina. Si, inquam, tales industria humana conficere posset, passim omnes eas emerent ancillæ, crediderim qui aliquando noctu surgere debent, ut ebriolo, & sicco heri palato subveniant. Quid verò possit humana industria, jam non inquit. Divina illa bonitas tales quatuor con-

feci

Index Thematum moralium.

fecit lampades, quae semel succensa arere & luxere semper. Talis fuit lampas humanitatis Christi, S. Mariae Virginitas, Joannis Baptistae sanctitas, & Josephi innocentia & justitia. De aliis tribus aliis, nunc de S. Joanne agamus. Semel, ubi haec fuit accensa lampas à Christo, in utero ejus materno semper arsit, luxit semper, nullum unquam passa defectum; & quamvis lampades omnes Christianae mentes dici possint, & quod in utero adhuc exstanti illi est collatum, confertur omnibus in Sacramento Baptismatis, emundatio scilicet ab originali peccato, & collatio gratiae sanctificantis aut justificantis, hoc tamen à particulare est à Deo datum quod ita natus vixisse ferretur, ut illud lumen gratiae justificantis nunquam passum fuerit defectum. Nostra vero justificatio vel sanctitas collata per baptismum instar fumi paulatim evanescit. Quam saepe, *Auditor*, lampas omnium nostrum extinguitur, & etiam si igni sacramento Penitentiae reaccendatur, rursum minimo exurgente & flante tentationis vento lumen & lucem & fulgorem amittit. Vultis quantum à Joannis sanctitate distemus scire, videte quales quosdam nostrum describit Petrus: *Hi sunt*, inquit, *fontes sine aqua, nebulae turbidissimae, quae sicut aqua non sunt, sed aqua vacantes, &c. Lege à fol. 677 usque 679, Tom. 2.*

Epilogus.

Igitur dum justificati recedimus, & accensi ab ipso poenitentiae Sacramento collatam gratiam & justificationem sedulo custodiamus, in hoc quantum possibile fecerit S. Joannis imitatores. Ianes namque sunt laetitia, falsaque est poenitentia, si finis commissi mali, gradus est futuri, 679, Tom. 2.

ALI A.

QVÆSTIO MORALIS.

Quomodo S. Joannes cognoverit Christum existens in utero materno.

Quæritur hoc à quibusdam, *Auditores*, & illam ex parte pro ratione temporis discutimus. Erit è re nostra. Deum eam quam elicitur sumus moralitatem. Si quis sentiat hoc fuisse Joanni donatum per accelerationem usus rationis, non videtur bene & rectè id posse dici: Nam quando Deus aliquid alicui concedit dignum, & ad eodem non aufert, nisi ob solum peccatum. Nam uti Phalangius, &c. unico ictu hominem interimit. *Tom. II.* Itaque solum peccatum est privatio infiniti boni, & mors, & ablatio gratiae. *526, Tom. II.* In sancto autem Joanne Baptista nullum fuisse peccatum, omnium Patrum stat testimonio; imò ne quidem eum venialis peccati volunt fuisse. Ergo si in eo acceleratus fuerit usus rationis, etiam verum erit dicere, Joannem nunquam fuisse eo privatum. S. Thomas Theologorum princeps dicit Joannem usum rationis habuisse illo momento, quo in utero materno exultavit. Nam Spiritus S. illustravit eum Dominum presentem sibi esse cognovit. Nam uti naturaliter fieri non potest, quin ignis suos sibi approximante calore suo calefaciat, ita non potest esse presentia Spiritus illius in nobis, quin & fiat communicatio gratiae. Quare, *Auditores*, saepe accedite ad mensam illam Eucharisticam, nunquam enim Rex ille Deus, nostrum subintrat rectum, quin & sui relinquit & imprimat vestigium; & prout major præcessit præparatio, eò & major subsequitur gratia. *836, Tom. I.* Qui tamen usus rationis, ut volunt plurimi, postea à Joanne subtractus fuit. Cur hoc fecit Dominus? Nullum ergo in eo peccatum, & solum propter peccatum ut ante assumptum, concessa gratia auferuntur. Sed notandum est hoc duo esse distinctissima, gratiae gratis datae & gratia gratum faciens. Hæc non auferuntur ab homine nisi ob peccatum, sed hæc etiam auferuntur promiscue, sic quandoque à nobis recedit spiritus propheticus, fervens devotio, & subintrat in nos mentis ariditas, &c. etiam sine culpa. Quare culpandi sunt ii, qui nil pium, pura legere, communicare faciunt, nisi & sapiat & deleat, similes infantibus illis qui confiteri nolunt, nisi eos faceratos & doratos imagine remittat Sacerdos. *86, & 87, Tomo primo.*

ALI A.

T H E M A.

Nequaquam, sed vocabitur Ioannes.

Morale.

Omnia ad normam divine voluntatis sunt exequenda.

Exordium.

Voces hæc pessimæ sunt sanctis omnibus semper ignotæ *Nolo, Non volo, Non sic, Nolumus*, & Deo ingratiissima. Luculentia nimium exempla in oculis sunt. Unicum Luciferi & assecularum superbium *nolo*, cum homini Christo nolent se submittere æternis flammis addidit. Punit nempe Deus omnem à se averisionem, quomodocunque demum ea, vel quantulacunque ex causa fiat. Notæ sunt verò & familiares viris sanctis hæc voces: *Dominus est, quod bonum est faciat in oculis ipsius, Non sicut ego volo, sed sicut tu, Fiat voluntas tua.* Cum enim veracissime Thomas Aquinas dixerit: Omnes actiones cum virtute conjunctas, eà ratione Deo probari, si eo fiant animo, ut divina voluntati obtemperetur, ita ut nullus etiam meriti, &c. *523, Tom. I.* Hinc omnes sancti maximo incubere studio, ut cuncta non ad aliam, quam ad normam divine voluntatis exequerentur. Inter quos Elizabetha hodierna nostra puerpera merito annunceranda est, quæ reclamantibus hæc die cogitatis omnibus, & eorum precepto consilio, quod est carnis & sanguinis, Dei voluntatem solum expletam

voluit, hinc, inquit, audacter: *Nequaquam, sed vocabitur Ioannes.* Idem nos & in omnibus debere facere docturus sum.

Profectio.

Hæc doctrina atrea est, *Auditores*, complectitur enim præceptiones & doctrinas Christianorum, estque omnium virtutum apex & periculis; proinde hanc à sua voluit cultam familiã pia puerpera Joannis Mater. Nec revera cum in omnibus Deo sint agenda gratiæ, maxime beneficiis aliquo impetrato singulari. *659, Tom. II.* Non poterat Elizabetha jam facta fecunda, gratiarum actionum genus, nullumque Deo gratias sacrificium offerre, quam voluntatis propriæ resignationem. Familiaria fuerunt olim post beneficia tam accepta quam à Deo impetranda sacrificia, sed nullum hoc resignationis sacrificium præstantius. Quoties puritas divinum illud nomen viros illos præfæ legis Noëmum, Abrahamum, Josephum, tot arummis e calamitatibus exercuit: liberales facti erant, sacrificia offerrebat, sed unum sacrificium genus volebat ex iis extorquere, eam illam postulari: *Et tu Domine, Domine fac mecum*, &c. *661, Tom. II.* recta omnia consequenter & verbis Auctoris concludit.

ALI A.

QVÆSTIO MORALIS.

Quomodo verum sit: Inter natos mulierum non surrexit major Joanne Baptista?

Verum natus est de muliere Christus & Joannes. De Christo enim sic loquitur Apostolus ad Gal. 4. Natus ex muliere, Christum verò majorem Joanne, Joannes docet testimonium, cuius, ait, non sum dignus corrigeam calceamenti solvere. Quomodo ergo verum est testimonium Christi de Joanne pronuntiatum, *Auditores*? Ab illa universalitate nascendum de muliere, excluditur Christus qui Virginis natus fuit. Mulier enim corruptam sonat, femina sexum, quæ prænotatione facta à abluere Joannes noster in natos mulierum major est, non corporis mole, sed sanctitatis decore. Duo sunt sanctitatis fontes primarii, quorum primus est, sibi nihil virtutis aut virium adscribere, quæ in re regium vatem olim fuisse exercitissimum, hæc verba docent: *Tu es ipse Rex meus, Deus meus, qui mundus salvus, Lacob, &c. in te ventilabimus cornu*: quasi dicat, estis armamentaria mea omnia sunt instructissima, &c. variæ sunt meæ vires, sine dextra tuâ. Non enim egredieris Deus in virtutibus nostris *642, Tom. II.* At quantum excellit in hac humilitate præcursor noster in lege gratiæ quis non novit? eum se vocem appellavit, qui se præcursoris imò Angelum incarnatum nominare potuisset. Nec aliter quique nostrum rectius poterit de se dicere, vox sum, Instrumentum Dei sum: ut enim instrumenta à manu artificis, ita à Deo debemus dirigi omnes. Alter sanctitatis fons est Deo adscribere omnia, &c. *lege à fol. 642, usque 643. Et accomoda Vita & actibus S. Joannis Baptistæ. Vide etiam Tom. I. Conciones nostras 2. & 3. Dominica Adventus formatae in laudem ipsius præcursoris Donsani, lege etiam Tom. I. fol. 275. Et juvenies ibidem S. Joannem fuisse Aulicam Hierpatis, sed non adulatorem quales in anis, tam spirituales, quam saculares sunt plurimi. Et eo sine lege à fol. 589, usque 599, Tom. I.*

FESTVM APOSTOLORVM PETRI ET PAVLI.

T H E M A.

Quem dicunt homines esse filium hominis?

Morale.

Quomodo moderatè tuenda fama.

Exordium.

Venerat quondam Jesus Cæsaream Philippi, quæ civitas erat in terminis Judææ; dicta verò Philippi, quia Philippus Herodis filius eam innovavit, Nam antiquior Lachis dicta fuit. Nominavit autem eam Cæsaream in honore volens gratum præbore Cæsari Tyberio, nam si credamus Josepho antiquo illo historico, Tyberius dedit Philippo hunc quartam partem regni sui: aliam etiam alii afferunt causam, & Cæsaream Philippi dictam volunt, ad differentiam alterius Cæsareæ Palestinæ. At quæstionibus his curiosis omnibus ommissis disquiramus quantum ratio habenda sit famæ: plerumque enim in famæ & nominis tuaratione vel per excessum, vel per defectum peccatur, Famæ verò rationem habendam esse ex hodierno Christi cum discipulis colloquio patet.

Profectio.

Fama inter ea quæ homini non inhærent bonum ingens; nam ut Iudorus Pelusiotæ, bona existimatione melius ac præstantius nihil est, &c. *633, Tom. I.* nec imperitæ vetus Poëta

Vt fama est homini, exinde solet pecuniam invenire: Ego si bonam famam mihi servasso, sat ero dives.
Fama bona cuique res pretiosissima est. Cui semel calcatur fama mille mortibus cadit, cura igitur nobis est habenda de bono nomine, hoc enim magis permanet quam mille thesauri pretiosi, & magni: sed multi famam suam parvi, alii magni nimis æstimant. Itaque in curam nomine hæc observanda: *Primo* ita vivendum est, ut omnes nos pro bonis habeant, Paulus enim aliquo vir semper humillimus ita scribit: *Christi bonus odor sumus Deo, in iis qui salvi sunt, & in iis qui perierunt, q. d. est non videatis in me forsitan tantam operationem miraculorum, quantum vidistis*

Index Thematum moralium.

vidistis in aliis, est donum prophetie non habeam, tamen quamvis boni aut mali sitis, ita vivo, ut nemo possit male de nobis loqui, sed dicetis statim quomodo hoc quis egerit, qui ita vixerit, utquam? Nemo si familiare orbi est vitium detractio, & saepe sapius furdo maledicitur. 623. & 633. Tom. I. Fatcor, *Audiores*, res verissima est, detractio commane praeferquam sit vitium, etiam innocenti detrahatur; hinc quod ante monui, secundo hoc monito explico. Ita tenetur nos in conscientia gerere, ut nemo rationabiliter, & veraciter de nobis male possit loqui, ita vitare omnia peccata & scandala, ut nullus in nobis merito scandalifetur, ita docet & explicat primum nostrum monitum alter Apostolus Petrus dum inquit; *nemo vestrum patitur in homicida, aut in fur, aut maledicus, aut alienarum appetitor* si autem ut Christianus non erubescat, q. d. evadere maledicorum linguas hoc pane impossibile: sed illa non sunt curanda. Quam multa non dicta de Christo, quanta non scommata Petrus & Paulus audiverunt, quanta honorum sunt irrisiones, quid non de Religiosis spargitur? Hi dicuntur avari, illi superbi, &c. quae omnia nullatenus duranda sunt; satisfacit enim quis praecepto de non acquirendo malo nomine. Quia non das occasionem calumniam, imò gaudere deberes quod injuste pararis. Si autem, inquit, ut Christianus non erubescat, in hoc nobis exemplo fuerit, hi Apostoli cedebantur xigis tanquam crucis candidati; at illi hanc ignominiam, &c. 685. Tom. II. Hebraei Pontifices & Sacerdotum Principes inter se anxie disquirebant, quid faciemus hominibus istis? &c. 47. Tom. II. Non ita nos, sed rueri volumus famam, ubi non est laesa plerumque, & quidem mediis illicitis. 728. & 599. Tomo secundo.

Epilogus.

Non ita agamus Christiani medium in ratione tuenda fama sequamur, non ita famam curemus, ut eam nihil curemus; neque curemus eam immoderate, examinemus quomodo pariamur an iuste vel injuste, immoderata enim nominis sui existimatio in mala non levia impellit. 728. Tom. II.

A L I A. T H E M A.

At illi dixerunt, alii Ioannem Baptistam, alii autem Eliam.

Morale.

*In proximi vituperio quidam graculi, in Elogio
piscis nuti.*

Exordium.

Nihil est a veritate vel virtute remotius quam vulgus opinio. Illa enim nunc falsa pro veris, nunc vera pro falsis habet. Quid nostro hoc aro litterarum & inscriptum tituli non audent, quem non nobilissimum & maxime strenuum, quem non eruditissimum ac iuriconsultissimum faciunt? &c. 707. nam littera non erubescit. Certè vulgus ut facile & temerarie iudicat, ita saepe sapius errat. Patet in hodierno Evangelico textu, disquirentem enim Salvatorem, quid vulgus de se opinionis haberet, quam erronea tulerunt iudicia! Alii enim illum Hieremiam, alii, &c.

Prosecutio.

Ita est, *Audiores*, nihil passim magis sit quam nos invicem mutuis iudiciis flagellare, neque in ea tantum quae mali speciem praefecerunt sententiam proferimus, sed in ea etiam quae benignam interpretationem non tantum admittunt, sed & exigunt. Iniqui iudices sunt, si vilipendendus aliquis, vilipendimus egregie; si laudandus, laudamus frigide. Pauci certè Petri qui proximi dum encomiasten agunt veraciter & liberaliter agunt. Hinc vulgi voces parum curandae, sed pergamus, Totus orbis hoc vitio temerarii iudicii plenus est, & iudicibus talibus sciet. 488. & 489. Tom. I. Sed & quam frequenter errant, quam saepe eum existimant Hieremiam, quem Christum vocare debent, quam saepe illos iudicant malos, vel superbos, vel avaros, &c. qui boni sunt tamen, humiles, liberales? Nec hoc mirum, humanus enim oculus ad haec interiora minimè pertingit. 490. Tom. I. Inter quae hominis interiora maxime incognita est hominis agens intentio, ex qua cum culpa & merita debeant discerni homo facile decipitur, jamque illum vult & dicit Hieremiam, qui Elias dici deberet, &c. Phinees duos homines, &c. 486. Tom. I. & quae haec audacia vestra, o Christiani, quae turpior potest esse temeritas, quam abditissima illa, uti est intentio, quae nemini unquam praeterquam suo Domino satis cognita esse potest, dijudicatur? Rectissime Franciscus Assisius. 490. Tom. I.

A L I A. T H E M A.

Tu es Christus Filius Dei vivi.

Morale.

Vnicuique conscientia Petrus est.

Exordium.

Quam familiare sit ambitionis vitium hominibus, homini arbitror incognitum est, hinc ille & quotidianè curiose venationes, expi-

scationes, & voces: Quid de me ille dixit, quid dicunt homines? expi- illius de me opinionem. O mi Christiane, nunquid si caecus ducam in caeco praestet ambo in foveam cadent? nulla ad praecipitium via prohibet quam per vulgi vestigia. Vis scire qualis sis & non decipi Petrum tuum consule, ille non erit tibi adulator, si Hieremias sis, Eliam te non dicit. Si malus non te dicit bonum, non novit enim aulicos, sed adulteros Petrus nos ter, nec

Astutum vapidus servat sub pectore vulpem. 596. & 598. T. II.
Sed vera tibi receret. Quis iste verò, utrax sit Petrus! dicturi sumus.

Prosecutio.

Gaudent se homines, hominibus passim ostendere, utque vulgò Comædi illi theatrales semper in alto consistunt, ita sibi & illi aliquid semper consingunt theatrum. Brevibus dico omnes videri volunt, sed laudari.

Mens fame avara obnoxia est jactantia.

Non ita hi Apostoli, non ita Paulus: non audemus inquit, inserere nos aut comparare quibusdam qui seipso commendant. 703. Tom. I. Theatralis, inquit, non sum, intra meam ego me periculum contineo. Et rectè Paule, fors enim sunt plurimi, qui de oculis asservanter quidem, de incertè confidenter iudicant. 490. Tom. I. sed frequentius errant, nec ullæ talium commendationes proinde estimandæ intra curriculum. Latet is iudex, latet ille Petrus, qui te qualis es, & talem absque fuce iudicabit, nempe conscientia, cujus certè testimonium ut Petri, hodierna die omnibus aliis Apostolicis praestitit, nullis aliis omnium praevaleret. Optime ille dixit, qui dixit conscientia mille testes. Quid igitur hominum iudicia requiris, & his tanquam certioribus inniteris, ex illidem te ipsum aestimas? Quam crebro voces illae stolidæ emittuntur inter consortia! Quid isti & isti de nobis dicent in ora hominum abibimus, in fabulas mittemur, in ore & sermone omnium erimus, &c. 598. Tom. 2. O mi Christiane, *Require diligenter in libro Domini & lege* inspicie conscientia, inquam, librum, ut effugas gehennæ supplicium, & te ipsum agnoscas, quamvis enim alii te laudent, dicuntque te Joannem Baptistam, Hieremiam, Eliam, aut unum ex Prophetis; illa tamen te hoc esse neget, quid juvat? Nam gracula est, taciturna nunquam, &c. *Lege à fol. 595. usque 599. Tom. 2. lege Tom. 1. fol. 381.*

Epilogus.

Quocirca non quales sumus ab aliis quam à Petro requiramus. Ut enim à Patre caelesti Petro Apostolo Christo revelata fuit personæ divinæ qualitas, ita & hæc conscientia omnia novit. 600. Tom. 2.

Festum Visitationis B. M. Virg. require in Indice Mariano.

FESTVM MARIE MAGDALENÆ. T H E M A.

Et ecce mulier quæ erat in civitate peccatrix.

Morale.

Tantum proficis, quantum tibi ipsi vim intuleris.

Exordium.

Nobilissimum Prædicti scriptoris dictum est *Tantum proficis, &c.* est non nemo qui apud semetipsum dicat: Ego precibus jejuniis vaco, concivis audio, &c. sed vix quidquam proficio, &c. Quid obsecro causæ est? Vis, mi Christiane, ut tibi candidissime respondam? Magdalena non sumus, vim nullam nobis inferimus, an necis illud Domini clarissimum? *A diebus Ioannis Baptistæ regnum calorum vim patitur*, violentia necessaria est. Si verò Mariæ Magdalena vitam compendio tradere velim ut intendo nihil aliud dixero quam vitam ejus meram fuisse violentiam.

Prosecutio.

Sed ante omnia cunctosè ut assumptum probem, *Auditorè*, videamus, quid sit violentia. Violentum est, quod contra naturam est. Scimus verò quam à natura institum sit adversarum odissè, pœniam & luctum amare, laudari ac honorari cupere, &c. Hæc natura nostra corruptior studiosissime sectatur. Enimvero qui inimicos amat, contemni non metuit, &c. Hic sanè contra naturam agit. 876. Hos taliter & tam salubriter agens David animat, &c. Nunc verò videamus, dum jam, ut credo, capitis, quænam actio violenta, seu quod violentum sit. Quam hæc mulier peccatrix ad instar sanè alterius Sampsonis ipsum quasi cælum oppugnabit, in Pharisei domum, mœtium jam cognoverat intrasse, ergo hanc arripere occasionem presentem statuit, quæ prima ejus fuit virtus & violentia. Est enim occasio observanda homini 637. aliquando enim elapsa nunquam aut redit aut ignoratur an reditura sit. 638. Tom. I. Itaque non prandii aut cenæ finem morata est, sed irruit, ut S. P. Augustinus loquitur, importuna convivio, opportuna beneficio, & pia quali impudentia sanitatem obtinuit. Dein ad terram se projecit in pedes Domini. En aliud genus violentiæ, capillos solvit, &c. Ubi nunc estis delicatuli Christiani, conscientia labes uni patefacere quandoque quantum est vobis supplicium? sed publicè id facere & coram omnibus nunquid omni supplicio acerbis est? 876. Tom. I. Sed nos Magdalena non sumus violentæ, ut statim dicam, sed hoc prius præmittendum. S. P. Augustini sententiæ,

Index Thematum moralium.

sententiã. Nam vitam vitæ bestiarum, aliam homines, aliam Angelis, &c. Eius Christi, tui jam arbitrii res est, elige quam velis vitam, ad omnes non difficilis est transitus. 877. *Tom. I.* Sed violentiã opus est, Magdalena oportet induere hinc personam, sed quid? personam induimus virginis illius regie, &c. 876. *Tom. I.*

Epilogus.

Itaque, *Auditors*, violentos nos in aggressu casu oportet esse, ut dicere quilibet possit. *Ego sic curro non quasi in incertum, sic pugno non quasi aërem verberans, &c.*

A L I A.

T H E M A.

Lacrymis cepit rigare pedes.

Moralis.

Flevis pium est quidem post peccatum, sed inter peccatores perquam est rarum.

Exordium.

ET si causas plurimas flendi ubique habeamus, vix ulla ridendi, ridere tamen quam flere malimus. Annæus aliter philosophatus: *Cur flamus scio, inquit, nempe ob meipsum, nondum reperitur cur rideam.* Assidua est uniusque flendi materia. Cur enim in hilaritatem risumque ergo convertamus animos, Ob præterita? Jam abierunt illa. Ob futura? nondum adfunt; res planè incertissima. Ob præsentia? ipso transitu sunt, Emma rerum omnium inconstantia, & vicina semper omnibus est ruina, &c. 354. & 355. *Tom. I.* Neque verò Christus flentem prohibet, nisi brevem illum & evanidum; nam diuturniorem ac necessarium imperat: *Filie, inquit, Hierusalem, &c.* Cruciatu suos plangi non vetat, sed causam. Rectè igitur lacrymis cepit hodierna peccatrix lavare pedes Domini, nobis omnibus peccatoribus exemplum præbens.

Prosecutio.

Non legimus, *Auditors*, multam aut prolixam Magdalena petentis veniam orationem, nec ipsis verbis Christum respondisse peccatrici, sed quidquid respondit lacrymis respondit. Nunquid efficax impetrasset & consultius fecisset, si adinstar Publicani exclamasset: Domine propitius esto mihi Peccatrici? Nequaquam, *Auditors*, nos sensus mutuos non nisi per verba intelligimus, hinc verbis cum hominibus ducti rogatur & non solum lacrymis sermoneandum est, sed cum ipso Deo efficacissime magis lacrymis quam verbis. Hoc idioma lacrymabile Deus probe intelligit, hanc linguam Christus placere sibi publice ostendit. Rem probe Herodis curiositati quondam & cunctis ejus questionibus nunquam respondit, &c. 355. *Tom. I.* At, quod mirum est, noluit Dominus passionem suam flendi materiam, sed causam tantum passionis allegerit esse justam peccatum committum, *Auditors*, sola est justa ratio flendi. Imò cælum quasi ob peccatum aliquando ploravit. Cum enim secleratus orbis, &c. 269. *Tom. II.* Cur Magdalena tam ubertim flevit, an forsitan ut olim sine sanguine, nunc etiam post peccatum sine lacrymis non sit remissio? Quid dicam contaminata conscientia oculos Magdalena velut spongia expressit, &c. Idem lacrymæ fecere Davidi, &c. Verum, quod dolendum est, plurima nunc sunt indies peccata, Magdalena plurimæ, publicæ, & occultæ utriusque sexus, sed quam raræ lacrymæ. 369. *Tom. II.*

Epilogus.

Suam si quisque conscientiam timetur, habebit abundè cum Maria Magdalena quod debeat. O quoties sævum fodit in homine incendium! & quis tamen illud ullis lacrymis ut Magdalena extinguere molitur? Julius Solinus de Siculo monte ignivomo, &c. 369. *Tom. II.*
Plura de Lacrymis vide in Indicibus rerum utriusque Tom. V. Lacryma.

Q V Æ S T I O M O R A L I S.

T H E M A I D E M.

Vtrum ad peccati deletionem necessaria sit ipsa contritio.

AD questionem hanc respondeo. Cum peccatum nascatur per actum volendi ad quem sequitur delectatio, per actum nolendi ipsiusmet voluntatis ad quem sequitur tristitia, oportet ut destruat; sed secundum S. P. Augustinum nihil est magis in potestate hominis quam ipsa voluntas. Deus autem non requirit ab homine nisi quod in eius est potestate, hinc Eccli. xv. scribitur: *Ante hominem vita & mors, bonum & malum quod placuerit ei, dabitur illi.* Ut igitur illud simpliciter necessarium, sine quo finis ultimus haberi non potest, ut est medicina infirmis, vel apostematis incisis, sine quibus ipsa sanitas haberi non potest; ita ipsa felicitas æterna, quæ est finis ultimus humani generis, post peccatum sine contritione recuperari non potest. Quid enim utilius sacramento Baptismi? & tamen in adultis sine contritione non valet: sic enim baptizatur, qui de peccato non dolet, unde sacramentum & non rem sacramenti suscipit. Insuper Eucharistia necessaria est, ut patet ex Joanne 6. *Nisi, inquit, veritas ipsa, manducaveritis carnem filii hominis, & biberitis ejus sanguinem, non*

*habebitis vitam in vobis, & tamen si quis contritione non prævia communicare, iudicium sibi manducaret & biberet. Super hæc omnia majus dicere solimus de passione Domini, de qua Cayphas: *Expedit ut unus homo moriatur pro populo, & non tota gens pereat, & tamen sine contritione non prodest ea, nam si oppositum crederetur, ita Judam sicut latronem salvari potuisset crederetur. Cum ergo tantam virtutem habeat ipsa contritio sine eâ non valet profectò ulla confessio; imò sæpius ad salutem ipsa contritio prodest sine confessione ad salutem. Rectè ergo hæc contritio mulier fuit, impetare dum urget criminum remissionem, ut verò & nos hanc prædicemus divinâ cooperante gratiâ voveo; tres autem sunt ejus actus. 290. *Tom. I.* Et talis noxas delet. 382. *Tom. I.* Quomodo plurimi noxas suas destiterim vide fol. 382. *Tom. I.* Quomodo insuper verè Christi pedes lavat in terrâ qui elemosinam dat pauperi. Vide in Indice rerum Tom. II. & primi. Quamvis insuper sit potentia verus error. Vide à fol. 901. usque 906. Vide insuper in Conversione S. Pauli formatas conclusiones.**

A L I A.

T H E M A.

Remittuntur ei peccata multa, quia dilexit multum.

Moralis.

Amanti nihil difficile.

SVIDAS Apologum recitans, sol, inquit, & Boreas decertant inter se uter expedirius viatore vestibus spoliaret, &c. 904. *Tom. I.* Quod sol in homine viatore, hoc amor in quovis homine potest. Petrum in Olymum elivo aspicere, senem armavit amor contra exercitum. Sed Petro pæne fortior Magdalena adest, illa præveniens solem pretiosus arguens instructa, amore munita, quod tendit obsecro? &c. Sed Mariam Magdalenam verificare illud Bernardi ostendamus, insuper Aratum grande ille detegens Christi his verbis opus meditabatur illustre & arduum Christus, &c. 904. *Tom. I.* Quam hoc verbum! En Magdalena è sordibus & flagitiis erutam & amore in Seraphim mutatam, divinæ charitatis alis sæpius de sic in altum subvehitur, & inter cælum & terram quasi lis orta est, cælonè an terræ sit assignanda. Cum elevaretur eam sibi adscribebat cælum velut Angelum, velut è Seraphinis unum; at reclamans terra: Mihi detur, ait, quia mulier est, quia peccatrix est. Quâ in lite velut Judex amor sententiam dixit; jam pridem desit esse peccatrix mutata in Angelum, qui dilexit multum. Prò superi inauditum est hypodropicum aquâ fatiatum esse, non minus admirandum est amorem amplexum dicere satis est, dilexit multum. Nil erat difficile amanti. 904. *Tom. I.*

IN FESTO S. IACOBI APOSTOLI.

T H E M A.

Nescitis quid petatis.

Moralis.

Quod certò nescis tibi expedire, noli ardentè expetere.

Exordium.

MAXIMUS Tyrius è veteri Apologo narrat, regem Phrygiæ Midam auri cupidissimum aliquamdiu fontem è vino fluere jussisse, ad hunc sitibundus venit Saryrus, &c. 108. *Tom. II.* Hic Tyrius placet Apologus inquit, & laetans sub eo veritas, quanti enim suum sibi accesserunt exitium audentibus votis & verè nesciunt quid petant.

Prosecutio.

Fit innumquam ut quis comparandæ vestri tabernam adeat & pannum petat. Hic sedulus panni negotiator officinam excutiens violacum, prasinum, venetum multicolore, &c. Pannum profert ut delectus sit emptor; emptor coloris negligens, &c. 109. *Tom. II.* Non aliter, ajebat Socrates, orandum est, bonum aliquod & utile petendum. Quidam autem illud sit, scit ille melius qui dat, quam qui rogat: nos sæpiissime adinstar hujus Matris & discipulorum quod longè salubrius non impetremus. Honores ut hæc petitis? scitis ipse plurimos tantò gravius cecidisse, quanto amplius ascenderunt. Conjugium petis amplum ac nobile? &c. Insignissime hic Romanus Sapiens philosophatus: Sunt quædam, inquit, nocitura, &c. Cum multis Deus sic agit. Itaque populus in solitudine importunis precibus carnes postulavit, &c. Petiit Paulus stimulum carnis a se auferri & responsum est illi: *sufficit tibi gratia mea.* Duo Zebedæi filii per matrem quam subornarant, affectionem in regno Christi petierunt, & responsum est: *Nescitis quid petatis.* Quid ergo petendum? Compendio res tradenda est, &c. *Legè à fol. 108. usque 110. Tom. II.*

Epilogus.

Nemo igitur petendo immodicus sit, immortalia præcipuè petamus & summa, quoniam, ut Ambrosius loquitur, non bonum tantum, sed & opulentum Dominum habemus. 111. *Tom. II.*

A L I A.

Index Thematum moralium.

ALIA.

THEMA IDEM ET MORALE.

Uat plurimi qui se Dei amicos esse iudicant, & vix tamen eorum que petunt impetrant. Responso triplici rem omnem explicat. *Primum* qui malè rogat quid nisi est, si nihil impetrat. Hanc causam Jacobus Apostolus assignat. *Petite*, inquit, & non accipietis quod vultis petatis. *Filii* Zebedæi confesum in regno Christi petierant, non impetrarunt. Ignem de celo in Samaritanos precipitari voluerunt, nec istud obtruncarunt, &c. *Recta omnia ex Auditorio consequemur à fol. 116. usque 118. Tom. 2.*

ALIA.

THEMA.

Potestis bibere calicem quem ego bibiturus sum?

Morale.

Calicem mundi bibunt plurimi, Calicem Domini salutarem pauci.

Quantum amaverit hos discipulos Christus ex eo patet, quod eundem illis propinatum velit calicem, quem ipse bibiturus erat. Sic enim summi favoris argumentum erat cum Hierosolymanus rex David è mensa sua famulo Uriè regias dapes misit, &c. 29. Tom. 2. ita & sine dubio honoris est dum datur nobis è calice Domini bibere, sed quis ille potus regius, quæ dapes illæ Christi quas amicis suis mitti penuria terum omnium, nati, vivere, mori extremam in paupertate. Dominus calix per omnia est commendabilis, non enim eum illi propinavit Judas Iscariotes, Herodes, Pilatus, &c. sed Deus pater. Sed amarum quidem contingeret potum, sed innumeris profuturus, in hoc enim potu latitabat humanæ gentis reparatio, inferorum expurgatio, &c. Nec ab alio nobis modo ejusmodi Domini calix propinatur, quia enim nobis adversa à Deo proveniunt. 39. Tom. 2. Nec potus afflictionis, sed sanis, nec est inimicitia, sed pacis signum 10. Hinc animosè calicem bibit Jacobus *Narrativam*. At nos quomodo vivimus? calicem curarum & afflictionum, qui nulla ex parte commendabilis est bibimus libenter, & instar araneæ laboramus. 14. Tom. 1. Imò talis conditionis sumus, ut omnes omnino calamitates calicis Domini bibere reculemus, & tamen nullus beati potest, nisi simul & hunc biberit calicem. 2. Tom. 2. Pavidos enim non admittit celum. 3. Tom. 2. Ne simus Ephraim. 244. Tom. 1.

ALIA.

THEMA.

Sedere autem ad dextram vel sinistram non est meum dare vobis.

Morale.

Imparia in celo gaudia, prout impar est in terris laborantium conatus.

Decent hæc Christi verba in celo discrimen esse inter beatorum gaudia. Omnia cæli gaudia Theologi sic distinguunt, &c. 250. Tom. 1. Quid multis opus est, quid inter nos de hujusmodi controversiamur? *Vnusquisque*, inquit Paulus, *propriam mercedem accipiet*, sed labor est impar, ergo & merces: proinde stultè petebant hanc discipuli dextræ sessionem, quæ non debetur nisi qui certaverit. *maximè lege à fol. 260. usque 262. Tom. primo.*

ALIA.

Indiscreta petitio in ipso dum laboris cursu petitur præmium, quod non nisi post laboris consummatum cursum rectè & justè dari potest. Sapore, sanguine, immortalitatis purpura cernenda est 250.

ALIA.

THEMA.

Dic ut sedeant hi duo filii mei, unus ad dexteram, & alius ad sinistram in regno tuo.

Morale.

Ambitionis tentatio, nemini parit.

Novi orbis incolæ orientales Æthiopes, alii que sicut quædam corporis partes, ita & caput solis plumis contegunt. Plumæ illis & vestes & pilei sunt. Suos etiam mundos pileos è discoloribus plumis conficit. Quid enim est ambitio nisi elegans plumarum connexio? &c. Quid honores & dignitates nisi plumule per aërem volantes? Hos tamen velut infantes sequimur ardentissimis studiis. Hæc ambitionis tentatio nulli hominum ordini parit, non Christi amicis, non Apostolis, non ipsis Angelis, in Christi canaculum, in ipsum celum penetravit hæc lues, *Recta omnia & lege solis 704. 705. 706. Tom. 2.*

IN FËSTO S. LAURENTII.

THEMA.

Ignem me examinasti, & non est inventa in me iniquitas.

Morale.

Aliter aliove fine nos Deus, aliter Diabolus & homines tentant.

Exordium.

Terna quos amat sapientia hos probat, exercet, tentat, recognoscit, indurat. Res certa, ex oraculis divinis. Eos autem quibus videtur indulgere, quibus parcere, venturis servat malis. Erratis enim, *Audiores*, si quem judicatis exceptum à reprobatione, veniet ad illum diu quietum sua portio, veniet vel sub ipsum vitam terminum. Quisquis videtur diu illis esse, dilatus est. De æternâ sapientiâ ita Siracides, &c. 737. Nec novi quidquam, nec mihi est hominem omnigenis & perpetuis tentationibus incurrere.

Auferet coronam qui auferit adversarios

Sed inter hos probatos eminet S. Laurentius, examinatus reverè severius non paupertate, non animi curâ aut dolore, malâ valitudine, aliòve incommodo, sed igne, tormento scilicet superiori, nempe eum voluit inter primos sibi amicos adsciscere. Nam alio fine aliisve modis nos tenta, Deus & diabolus, ut dicturi sumus.

Profecutio.

Miramur non solum, *Audiores*, imò horremus ad historiam martyrii S. Laurentii, forsitan quia ignoramus Dei in rerum dispositione providentiam, amicos enim ille suos per varios anfractus ducit ad portum celestem. Nunquam tamen quod semper intendit diabolus, vult nocere, decipere, aut perdere. Hircus adnotata agro fugit sanguinem, ut se fatietis at medicus illam admoveri jubet ut ægrum sanet. Chirurgus ferro candente vitæ ægrum non immedat, sed ut læsum meliori valetudini restituat. Ita & tortor ignitâ foreipe hoste Martyrem nostrum jam affatum veritè & invertit, etiam sic jubente & horante ipso martyre patiente. Ita Deus & diabolus dissimilimè tentant. Illi ad celum per alpea vocat, iste ad orbem per amœna invitat, sed tentationes suas admirabili providentiâ & bonitate temperat. Quod omnium solatio promulgat Paulus: *Fidelis*, inquit, *Deus qui non patitur vos tentari supra id quod potestis*. Duodecim Domini Jesu Discipuli, &c. *lege fol. 712. & 713. Tom. 11.* Nè miremur ergo, inquit S. P. Augustinus de morte Christi differens. Permittit Deus, & judicio permittit, permittit & mensurâ, numero, pondere, &c. *facti nempe cum tentatione proventum*. Itaque commune est Deo licet diversimodè, nos amicos suos tentare, examinare, probare, sed bono nostro, quare electum populum bellis variis exercens, &c. 713. Tom. 2.

Epilogus.

Nos igitur timeamus si quandoque nos Deus levibus quibusdam, ut sunt morbi, vexationisque aliæ corporales, quasi tentet & examinet. *Novi enim Dominus*, teste Petro, *pios de tentatione eripere, iniquos verò in die judicis servare cruciandos.*

ALIA.

THEMA IDEM.

Morale.

Ignis auro, virtuti tentatio, fulgorem auget & addit.

Exordium.

Magnus ille Philosophus Aristoteles, *1. de Cælesti* docet motum solis in obliquo circuli esse causam generationis & corruptionis, si enim directè semper in æmispheerium nostrum sua luce ageret, suo ardore in tantum terram desiccaret, ut jam sterile cret: unde ad viventium conservationem necessarium est, ut quandoque in obliquo resplendat. Eundem servat motum, ut ita loquar, suprensus ille Sol Deus, quos enim ad salutem ordinat & disponit, non semper illos directè aspicit non illos reddit divites, honoratos, &c. sed respicit eos frequentius in obliquo, sicutque eos tentari, tribulari, affligi. Dicta confirmat S. Laurentii historia, aliorumque Sanctorum vita. Sed quare putatis, *Audiores*, necessarius est ille divinus respectus & aspectus aliquando obliquus? At breviter ostendo.

Profecutio.

Aurum unâ cum aliis metallis terra mixtum difficile & non nisi per ignem cognoscitur & distinguitur; in homine quoque satis aliquando difficile est veram quamvis virtutem, in specie ab indole naturali, & bonâ propensione dignoscere. Dum argentum & aurum in fornacè sudant suam nobilitatem oculis non probant, ejusdem cum igne coloris sunt, merus est ignis videntur; at ubi fornacem exierunt nitorem suum explicant: Ita nos planè dum solariis & sensibus suavioribus aliis non careremus, &c. 686. Nimirum flores suavis halant contra celi, odores non fragrant nisi præcis injecti. Ita Abel quis esse non poterit, quem malitia

Causa

Index Thematum moralium.

Cain non exereuit. Hinc Deus notus volens orbifacere suos, & a nicorum quorum perfectiones & virtutes, eos semper in tentatione possedit. Abrahami fidem & obedientiam celebrat orbis, sed unde orbis innotuit Abrahami fides? Siraides quaestioni respondet: *Abraham in tentatione inventus est fidelis.* Hæc autem tentatio non fuit, sed plures, Hebraei graviores decem numerant, 737. Tom. 11. Unde nota Jobi patientia, Josephi castitas, Tobiae fidelitas, Susanna innocentia scilicet ex obliquo respectu & aspectu solis ut terra reddidit frugifera, ita per tentationem, & probationem, per tormenta virtus & virtutis possessores orbis innotescunt. 686. Tomo 11.

Epilogus.

Fazio, *Auditors*, historia, uel dicta omnia in compendium referam. Narrat Valerius Max. Q. Fabium, &c. Ita Deus quos tentari sinit & affligi non contemnit, nec deserit, sed experiri vult, & explorare num sciant hominem Christianum agere: num munere suo rite fungi? nisi tentari adversario se non opponere? idque aliis etiam vult constare. 686.

ALIA.

In vitatus quispiam ad cenam magnam, ut purgaret absentiam: *Inga bonum*, ait, *emiquaque*, & eo probare illa: Christus Dominus nos veluti suos boves allocutus: *Tolle*, inquit, *jugum meum super vos* Quasi dicat: *Agite mei boves vos jugo meo aptate, grandi scilicet, pretio, nempe sanguine, vos emi, venio vos hodie probare.* Ita egit hodie cum S. Laurentio, ita & agit cum omnibus amicis quos possidet. Notate verbum *Possidet*, Jurisconsulti possessio est quasi pedum positio, locum in quo pedum quis figit & quo lubet deambulat hunc possidet, sic Deus in bonis mentis homine pedem quasi figit, cumque velut pavimentum calcet, sicque probat & suum facit, patet in S. Laurentio & Latius statim.

Profecutio.

A Deo querens Jobus: *Quid est homo, quia magnificas eum?* Hebraea phrasia ita loquitur: *Quid est miser homo, ut ceterorum quasi oblitus, hunc unum magnifices?* Jamque liceat dicere magnificus cinis. Sed quid Jobe mi, quid magnificare & magnificentiam appellas? hoc reipsa est deprimere, persequi, affligere, humiliare. Hæc ita si sit certe magnificatus est Laurentius noster hodie. Quis enim ita visitari velit? Si Principum aut magnatum aliquis est dignatione oculos in famulum, conjiciat, ut dicat, *vidcam nisi me amet?* &c. 68. Iacobus & omnia Discipulus ad hilaritatem sanctam nos excitans, &c. Tentatio enim est fidelitatis ac fidei nostræ in Deum probatio. Cum examen inquirat ad Philosophiæ, vel Jurisprudentiæ supremam lauream obtinendam, examinandus juvenes non ut pueruli de Grammaticæ præceptis, sed ut interrogentur, non his quaestionibus res agitur, &c. 687, sic Abraham, sic Laurentius rigidè est examinatus, nempe pro laurea Martyrii, *recita omnia consequenter ex Auctore fol. 686, & 687, Tom. 11.*

ALIA.

A *Dilla verba:* Nisi granum frumenti cadens in terram mortuum fuerit, age de mortificatione gravi corporis nostri, & lege eo sine à folio 874. usque 879. Tom. 1. & erit concipium formandarum abundantans materia.

A *dilla vero verba:* Qui seminat in benedictionibus de benedictionibus & metet. age de Eleemosyna: est enim Eleemosyna messis geminata & rerum omnium incrementum; hoc Paulus paucis complexus est: *Qui administrat*, inquit, *semen seminanti*, & *pauperum ad manducandum prestabit* & *multum implebit semen vestrum*, Creditur hoc ipsum Laurentius *refer quomodo ante Martyriam pauperibus distribuerit thesauros omnes sibi commissos* & *præcavit*. Eleemosyna vero simillima semini est ob multas causas; 1. Semen suo tempore ipsatum in eam granorum fecunditatem crescit, ut illud vix nostris oculis credamus, Eleemosyna expensa nunc, in hac vita semen est, in altera seges & messis est longè uberrima, 2. semen occultatur glebis, &c. 202. Tom. 2. Confirmat S. P. Augustinus dicta, hac sententiâ, &c. ac proinde Eleemosyna fuit sanctorum omnium cura prima & studium, potentissimum adjuvamentum. 203. Tom. 2. & 204. Tomo cedent.

QUESTIO MORALIS.

Virum dare Eleemosynam sit actus virtutis?

R Espondeo dare Eleemosynam non esse semper actus virtutis nisi cum debito modo circumstantionatis, sub circumstantiis enim debitis actus est virtutis, vel ut principii scilicet cum elicitur a virtute, vel ut terminus, scilicet cum datur a non habente habitum virtutis, disponente letantem per hoc ad virtutem. *Circumstantias requisitas vide v. Eleemosyna in Indice rerum.*

Festum Assumptionis Beate Mariæ Virg. require in Concionibus Mariæ in Indice secundo.

FESTVM BARTHOLOMÆI APOSTOLI THEMA.

Et erat per noctans in oratione Dei.

Morale.

Omnis actio ab oratione inquanda.

Exordium.

N Vlla est actio humana, in qua nos tam distinctè, articulatim & accuratè Doctor caelestis erudit, atque in oratione: docuit nempe quid orandum, & ubi orandum, & quomodo, & quo sine, quòvè animo, quæve causâ sit orandum, ut rectè dixerit Guilielmus Peraldus: Noluit nos negligenter addiscere, quod voluit tam diligenter docere. Ut laus occasione verborum Evangelii hodierni dicturi sumus.

Profecutio.

Quaestionem si moveas, cur nempe Christus oraverit? asserimas statim ad institutionem nostram. Ludimagister cum inter puerulos quos docet, litteras appellat & colligit non ex ignorantia id facit, sed ut instruat ignorantes. Ita fecisse Christum docet &c. 101. Tom. 2. Lucas creberrimas has Christi orationes describit, &c. Imitari fucere Christum divi omnes. 100. Tom. 2. Quid verò orandum sit, quomodo, & quòvè sit, dicitur super aliâs. Nunc verò lubet videre, quando orandum sit, five quare Christus pernoctaverit in oratione hodie. Certè Domini exemplo nulla aggredièda res est, aliter præsertim ardua, res autè erat ardua duodecim Concionatorum eligere, qui orbem universum ad Christi signa transferrent, ac proinde electionem hanc orando inchoavit. Hujus defectu pleraque nostra infelicem sortiuntur exitum. Telam sapius ordimur, sed Deo non consulto. 334. Tom. 2. Aliter castissima Judith facinus aggressura summè ardua, & multò quàm sexus ferè tantimiculus, Holoferni supremo duci caput amputare meditabatur. 113. Tom. 2. sed officias sunt qui precibus pane nihil temporis assignent, nec actiones suas oratione inchoent, nihilominus negotia sua dexterrimè periciant, & rerum suarum successum ad vorum habeant. Esto, *Auditors*, nec invidemus: nam subinde Deo sic permittente, &c. 113. Tom. 2. & conclude cum Auctore.

ALIA.

THEMA.

Pellem pro pelle dabit homo pro animâ suâ.

Morale.

Quam generosè & diversimodè sancti pro præmio caelesti decertarint.

C Hristophorus Colombus, *Auditors*, suoptè ingenio id invenit, ut novum orbem retereret primus, cum autem res in magnâ gloriâ simul & invidia esset, ita eventus in convivio quopiam, &c. 200. Tom. 1. *recita consequenter Historiam* ita etiam beaticulo sive calum gaudet ingeniosis inventoriis.

Inter omnia desiderabilia nihil est hoc novo orbe caeli desiderabilis: sed exposuit Deus, *Auditors*, illud venale. Quarunt quidem aliqui delatuli cur calum suum Deus non det gratis? ad quod do triplex responsum. 217. Nostra igitur causa non gratis penitus calum dandum est, nam beatitudo nobis tam suavis non accideret, nisi prius fel gultaremus: post laborem dulcè est quies; post famem grata refectio; post bellum jucunda pax. Atque eos olim Milites soli dicatos cum sacramentum dicerent coronam a mucrone gradii pendente accepisse, quo ritu significabant victoria & coronam laudem non aliter quam ferrî cuspidè obtinendam. Ita Dei gloria, calum, venale est, non auro tantum, sed & ferro obtinendum. Ita promulgat Paulus: *Non coronabitur nisi qui legitime certaverit* Audivète hoc viri sancti. 217. Tom. 1. & Deus bone quàm admirandas invère pugnas? Quid si non excogitarunt, utque certius auctiùque caeli præmium obtinerent? Quam novâ mandum arte delisit Alexius, &c. 201. Tom. 1. Hebraeorum Vates Isaias. 217. Tom. 1. sed noster Bartholomæus dedit pellem pro animâ suâ obtinendâ gloriâ. Mirabilis adinventio. Solent homines calore nimio æstuantes sua sibi detrahare vestimenta, ita & Bartholomæus Charitate satis fervidè in Deum æstuans pellem sibi detraxit, & Tyrannò non tam dedit quàm ut eâ quasi vestiret Deum; pretiumque caelo debitum persolveret. Manifestum amoris fuit signum Ionatham, Davidem suis exornasse vestibus. *Vide fol. 806. Tom. 2.* potuisset Ionathas donare torquem aut craterem aureum aut maffupium auro factum, &c. Ita & Apostolus noster non caput, non manum, aut pedem, sed integram dedit corporis pellem, hoc est ardentem amare Deum & calum. Frigidi caeli amatorum, qui rebus caducis magis quàm Deo adhæremus. *Legè & compene Ezechiel ex fol. 220. Tom. 1.*

ALIA.

Index Thematum moralium.

Illum Judæa repudiavit, nos amplectimur; interim tamen, sapienter querimus acerbiorem vitam sortem, & malis nostris pariter & lacrymamur. O Christiani! quid hoc agimus dum etiamnum ligescimus Christi regnum? sed ne cadant animi, sequetur gemmeum, si sustineamus & conregnabimus. Subeat memoriam quod Ducibus, Regibus contingit aliquando: In venatum iit Maximilianus II. Imperator sequi subit, &c. 262. Tom. 1. Idem omnes mpendi sunt Christiani, hic in hac vita edendum est è ligneis scutellis, ex talibus comedete sancti omnes & inter hos S. Lucas. *Narra vitam*. Sed nos refugimus has ligneas scutellas, hic volumus in auro & argento semper bacchari. Rogo Christiani, non pudeat præcutes sequi. Si quis Militum munitissimam simul & opulentissimam urbem occupare possit, suamque facere, alia tamen via non pateat, quam per illapsum foraminis quo fodens aqua mittitur. Miles verò dicat, Praefecto non lubet per hunc canalem irepere, meis ego vestibus parco, quas ceno & madore perderem, &c. 265. Tom. 1. Nunquid morti illi bene & recte occiderem: Militum ignavissime, & stultissime omnium mortuum! tu occasionem hanc negligis ut vestibus parcas? O Christiani, nos tales sumus, caelum occupare licet, spolia hic amplissima referre, nemini negatum: sed rependum subinde per foramen arctius, 266. Tom. 1. igitur iudicatis parcendum esse vestri, indulgendum corpori? Tu si miles es, &c. 266. Tom. 1.

Epilogus.

Ut hæc altius inserpantur animo, te, mi optime Christiane, extremum hic alloquor, sed Hieronymus verbis, quapropter moneo, & scens gemere que confessor, ut dum hujus mundi vitam cursum non pariter Christum velimus habere & seculum, sed pro brevibus & caducis æterna succedant: & cum quotidie (secundum corpus loquor) præmorimur, in ceteris non nos perpetuos existimemus, ut possimus esse perpetui.

ALIA.

THEMA IDEM.

Morale.

Dū laboribus omnia vendunt.

Cum nostri nobis labores nimium difficiles, cum graves ærummæ nimium videantur, nobis ipsi & quisque sibi objiciamus: En imbellis miles & Martyr, quam etiam levia reculas pro Christo pati? non tibi ut pluribus aliis figitur rota præcatis sacramentis, in quo sursum deorsum raptandus irrequiescens cruciatur, lacreris. Tangit crucis inornationem porta, verbum unum taciturnus digne, tædium hoc non obmurmurans exhausti, hanc molestiam non impatienter perfer, &c. Quid hæres, quid cunctaris, num beatissimo non credis Paulo? non sunt capigna passionis hujus temporis, &c. 254. Tom. 1. Omnes actiones nostræ quantum vis nobis videantur excellentissimæ etiam si tales essent, vita & moribus, ut Evangelista ipse Lucas, si cum immortalis præmio componantur, minus sunt. Quidquid facias, quidquid perferas, caelum est gratuitum donum, &c. & quanta sine ferro, &c. 254. Tom. 1. vide etiam 35. & 36. Tom. 2.

Ad eadem verba Ecclesia necessitatem deo Mortificationis. Ut etiam, inquit Clemens Alexandrinus, silvescit vitis & in labruscas degenerat, nisi putetur; sic exorbitat homo nisi flagelletur. Appetentia nostra nunquam non in verum ruit, & efficiendi sæpe pruritu in noxia fertur, &c. Dei iumenta sumus, &c. & ut dicam rem totam, nostra contra nos conscientia testatur. Maxima ex parte nimium vivaces sumus, ardent in nobis cupidines & affectus indomiti, quia crucis mortificationem, ut canis Nilum, parcissime libamus, iuvare nos optimus Deus, &c. 30. & 31. Tom. 2.

IN FESTO SIMONIS ET IVDÆ APOSTOLORVM. THEMA.

Hæc mando vobis, ut diligatis invicem.

Morale.

Nemo sibi nascitur.

Domini Jesus Rex cæli dedit discipulos suos, & totum humanum genus charitatem esse omnium virtutum maximam, sed nec tantum dedit, sed etiam præcepit, & amorem quidem in homines hæc lege imperavit: Diliges proximum tuum, &c. 760. Tom. 1. Nec solum præcepit, sed & exemplum statuit seipsum, &c. Non potes pro alio caput tuum divovere, poteris saltem alterius pedes lavare. Lex una charitatis omnes omnino homines complectitur, præsertim veros Domini discipulos, ut docturi sumus. 760. Tom. 1.

Prosecutio.

Hoc Dei per orbem decretum est & constitutum, ut alter alteri sit adiumento, hinc discipulis suis omnibus omnino, omnes non contulit gratias, sed huic prophetiæ donum, illi eloquentiæ, prout Apostolus Paulus ait: Divisiones gratiarum sunt, divisiones ministratorum sunt, divisiones

operationum sunt, quibus & utendum non pro libitu suo, sed Ecclesiæ ac proximi sui bono. Hinc ille veros & nihil homo, non oburgatus tantum gravissime, sed & multatus est, qui acceptum à suo Domino talentum argenti defodit humi, &c. 653. Tom. 2. Probiorum vero hominum exemplis ad hæc altera obsequia provocamur. Rex David ante regnum, Ambrosio teste, se pro omnibus offerbat, suam cum omnibus æquabat miseriam, particibat laborem. Zabulon & Nephtali summis præconis efferuntur, quod cum indiceretur bellum per Prophetidem Deborah contra ducem Sisaram, relictis suis oppidis, in quibus quiescebat, relictis suis prolibus, ad subsidium Republicæ se obtulerunt. Atqui hæc etiam summi est promeriti, sua in omnes, quantum fieri potest, obsequia dispensare. 653. Tom. 2. Nihil agis, mi Christiane, si hoc non agis.

Epilogus.

Sicut ergo proximo subirentur signum est discipulus Christi, ita non est divina, sed diabolica indolis, nemini precatio auxiliari velle. Idem Dominus omnium dices in omnes Non dives tantum, sed & liberalissimus in omnes. Hoc Patris divini mores sapit, operam, manumque omnibus quibuscumque demum licuerit commodare. Hoc presci, hoc & verum nobis Salomonis præceptio est. Hæc mando vobis, ut diligatis vos invicem. 654. Tom. 2. & 655.

Aliam ad Thoma idem lege fol. 832. Tom. 2. Omnes profecti ut unum, Christianus amor stringit, & complectitur. S. P. N. Augustinus hortatus serio nos omnes ad hunc amorem exstimulans ait: Illud fratres charissimi cum grandi tremore considerare debemus, quod in Psalmo terribiliter Spiritus S. dixit, Folia vide nata.

Ad illa verba: Memento sermonis mei, quem ego dixi vobis. Prædixit hæc Magister ut præcogitent ea discipuli. Quemadmodum patre dicitur ituro præmeditanda sunt, que in itinere solent contingere, fœda tempestas, via fracta ac difficiles, hospitia egena, caupones fallaces, &c. que sane peregrino tam graves non videntur si possit dicere, Prævidi hæc omnia. Hæc Christiana philosophia est. Interrogatus Diogenes quid in Philosophiâ didicisset promptè respondit: Prævidere ad versa. Accidit enim à muribus vexati mures aureos fecerunt oblique obtulerunt Deo, & malo remedium repererunt. Ita proptus hoc ipsum sanat quod vulnerat, calmitas, dum premit, erigit, &c. 58. & 59. Tom. 2.

Non est servus major Domino suo. Deus in filio suo abundè declaravit quæ ratione servos suos in hoc orbe tractari velit, nam si filium longè clarissimum unigenam flagellari sustinuit, quantum minus famulus aut filius adoptivus flagra subtraheret? Ah quid negamus? Pueri sumus inquit, &c. 38. Inter flagellum & sceptrum, omnibus est pertransendum. 676.

IN FESTO OMNIUM SANCTORVM. THEMA.

Beati qui habitant, in domo tuâ Domine.

Morale.

Beatitudo est presentia omnis boni.

Exordium.

Humana desideria, Auditores, ad triplex præcipue bonum excurrunt. Expetitur id quod deest, quod delectat, quod expedit. Sunt vero inter homines, quos delectatio sic rapit, ut nec honestatem in curam, nec utilitatem, sunt qui quantum & utilitatem sic appetant, ut honestum dissimulent & jucundum. Porro alii tam voluptatis quam utilitatis negligentes, honorem solum avidissime sectantur. Hæc enim tria in terris rarissime conjuncta sunt, in celo verò conjunctissima. Summa ibi utilitas, summa gloria, summa voluptas. Latius hoc confirmabimus.

Prosecutio.

Nihil in hoc terrarum orbe quod non suum habent hostem, & plerumque vicinum, nihil pulchrius, nihil nobilius virtute, illius tamen capitalis hostis est vitium, nunquam non ad latus hæret:

Semper odoriferis proxima spina rosæ.

Sic sapientia fatuitatem, sanitas morbum, vita mortem habet proximam. 243. *Id. I.* Rex Alexander orbis Monarcha invictus, sed hoc quædiu intra duodecim annorum angustias tota hæc stetit felicitas. Militia dux Naxman, sed leprosus. Semper enim hic tandem, extrema gaudii luctus occupat. Extra cælum nulla hæc amator voluptas. In celo solummodo vinum ponitur, his aquis non adulteratur. Platon beatus est is, cui nihil deest boni. Cælestis beatitudo talis sola est. 244. *Tom. 1.* E Theologiæ medicinalio istud pronuntiatum est, nam Theologorum Antistes Thomas de Aquino, hoc beatitudini proprium censet, adjectionem non posse recipere. 250. *Tom. 1.* Omnes enim potentias & sensus nostri congruas habebunt delectationes. 252. *Tom. 1.* Voluptas oculorum, aurium, gustus, tactus, &c. erit ibi maxima. Vide à fol. 252. usque 260. *Tom. 1.* Quid ergo nos decipit, quid exæcat, quo minus votis omnibus cælum & beatorum omnium societatem ambiamus? dicam paucis, Ephraimitæ plerumque sumus. De his Oseas Vates: Ephraim, inquit, vitula docta diligere vitularum. 244. *Tom. 1.*

Epilogus.

Index Thematum moralium.

Epilogus.

Non ergo trituram, sed ~~agriculturam~~ amemus; non presentes, sed futuras voluptates inhiemus; grave illi non erit trahere aratrum, qui ferid speraverit caelum, ubi erit absentia omnis mali, & omnis praesentia boni.

ALIA THEMA.

Satiabor cum apparuerit gloria tua.

Morale.

Sanctorum summa est, cupiditas & saturitas.

Exordium.

Deus in magna hac universi totius domo tres habet contignationes seu tripartita: Caelum, terram, & inferos. Haec autem inter has contignationes differentia est: In terra mixta omnia, gaudia supplicii temperata, mel felli affusum, dicitur nox, & c. 244. Tom. 1. In infero pure purissimum mala: in caelo pure purissimum omnia bona. Philosophi tres etiam regiones aëris assignant, quae tribus illis contignationibus conferri possunt. In una inferiorum regione tantum sunt mortui, seu venis aeternum morituri. De quibus Hebraeus fidicen, *Non moriui, aut laudabunt te, Domine, neque omnes qui ibi descendunt in infernum.* In hac media partem vivi, partem moriui, in supremam tantum vivi. Sed quod mirandum, *Auditors, ibi peccis illos summa est saturitas, & summa cupiditas. Quod ostendo.*

Prosecutio.

Amor duplex est, *Auditor, Amicitia & concupiscentia.* Primus *Amicitia* non tam sibi quam ei quem amat, optima quaeque voverit. Alter *concupiscentia*, qui sibi benignus est, optatque eo frui quod desiderat. Utque hic amor conspecto Deo satiabitur abundantissimè. Beatae illae animae Deum sibi praesentissimum habent, cui quidquid amore amicitiae optarint, id ei jam adesse cernent. Sapientiam pulchritudinem, & c. At amor concupiscentiae suavisimè saturis, fatebitur iis sese delictis frui, ut nihil ultra penitus ne quidem optare possit. E quo duplici amore tale redundabit gaudium, & c. 256. Tom. 1. Calluit haec Hierosolymus Rex David, qui quondam sibi hic in terris existens, quasi fuit congratulatus dicens: *Concaluit cor meum intra me, & in meditatione mea exarsit ignis.* Jucundissimum faceret se sentire calorem, ignes pensent suavisimos, sed tamen se fatuum nunquam in terra profusus est, sed oculos suos ad caelum elevans, animae suae ignitae amore Dei, hoc dedit solatium: *Satiabor, inquit, cum apparuerit gloria tua.* Vix capio tanto Principi hanc excidisse vocem; Rex opulentissimus erat, & tamen se esurientem fatetur mendicium. 245. & 246. Tom. 1. Ergo *satiabor cum apparuerit gloria tua.* Sed forsitan haec fatietas tardiosa erit? nequaquam, *Auditor.* Apud nos quidem suavisimè etiam voluptates tandem amarefcunt & expirant; at verò inter Beatos ut D. Gregorius loquitur fatidici desiderabimus, & desiderantes satisfabimur. In ditionum aëribus quidquid paupertatis tribui seponitur, & c. 247. Tom. 1.

Epilogus.

Quid ergo nos signavi ac desides laborem horremus? quid poenas averfamur? Haec dulcia non sunt, sed dulcis est laborum merces, immensum patientiae praemium. Cum D. Francisco vel millies proclamandum: *Tanta est gloria quae nos expectat ut merito poena omnis delectare debeat, satiabor cum apparuerit gloria Domini.*

ALIA THEMA.

Fluminis impetus laetificat civitatem Dei.

Morale.

E Dei visione omnis jucunditas Beatorum & gloria.

R. Esert Isidorus in Idumaea fluere fontem, quem *Iob* nominant, & quater anno uno, colorem variare; Principio quidem pulverulentus fuit ac turbidus, deinde purpuram induit ut sanguinolentus censeri possit; Tertio colorem parafinum, & c. 258. Huic fonti non est ab similibus humana vita; Major pars limosa & turbida, nonnihilquam sanguine infecta; & cruentis fluctibus, & c. succedit tandem, pellucidissimi fontis Crystalinus, *Aqua viva, saliens in vitam aeternam,* qui Crystalinus argenteusque fluvius sanguinolentum turbidumque rivum extrudit, imò nos in Deum transformat. Mirabilis fons hic est visio Dei, & quae quid fluat visum sumus.

Prosecutio.

Ab aeterno illo miraculo divinae formositatis, quae prorsus infinita, inestimabilis, nihil sane pulchrius aut formosius est animae beatae, quae Deo tam similis, ut non possit esse cum Deo major similitudo. Sed num hoc satis aut capimus aut credimus? Certè Theologorum illud exploratae veritatis censendum est, quod illi his verbis enuntiant: *Beatitude est summa & perfectissima communicatio divinitatis, cujus mens Beati est capax. Quemadmodum verò vitreus aquae calculus, & c. 258. Tom. 1. est capax. Quemadmodum verò vitreus aquae calculus, & c. 258. Tom. 1. Momento certè in dignitatem regiam transformabimur, in Deum, visione*

Tom II:

sione Dei, ex qua quae nescio notitia resuscitantur & fluent. Primò videbunt & vident beatae illae Sanctorum animae, & c. In summa videbunt omnia. 258. Tom. 1. *Legè etiam 226. Tom. 1.*

Epilogus.

Quae omnia meritò nos impellant, ut sibi quisque dicat & concioneatur: *Oculi mei, cor meum, avertite vos ab hominibus, qui periculosi vobis aut noxia occurrunt. Adhuc modicum aliquantulumque qui venturus est veniet, & non tardabit.* Tunc omnis voluptas jam saluberrimè subtracta fœnore millefimò redibit. *Elia vates, & c. 258. Tom. 1.*

IN FESTO S. MARTINI.

THEMA.

Facere misericordiam & iudicium magis placet Domino quam victimam.

Morale.

Nemo Sanctus, nisi & misericors.

Exordium.

Misericordia ita innata sanctis omnibus censeri potest, ut eorum sortem dixerim. Hortatur Paulus: *Induite vos ergo sicut electi Dei, & c. Sancti omnes ex hac familia sunt, quae vix certiore signo noscendam se praebet, quam quod omnes hujus familiae viri, feminaeque, viscera misericordiae habent. Toti nonnumquam familiae agnatum est literarum caninam & non posse commodè pronuntiare, subinde in vultu, aut oculis, aliòve membro ingenitam habent maculam aut hereditarium morbum. Ita Paulus loquitur electis omnibus ab ortu impressa est haec nota misericordiae: Ergo & vos, o mei Colossenses, & c. Fecit Martinus adhuc Catechumenus quod rogavit Paulus, Totius enim sanctitatis ejus fundamentum & ratio ponitur misericordia pauperi exhibita, & c. 881. Tom. 1.*

Prosecutio.

Misericordiam sanctae Praedestinationis notam scribit Anselmus: *Misericordia, inquit, testabitur vos Dei sapientià praecognitos à mala perendorum separatos, ad vitam aeternam praedeterminatos, & c. 881. & lege 276. Tom. 1. quare non male quis asseruerit praclarum illud & celebre misericordiae opus pauperi in porta Ambianensi exhibitum extitisse fundamentum, & fuisse principium omnis subsecutae sanctitatis: subsecuens enim B. Martino facta visio idiplum confirmat, & prolata à Christo vox. *Narra ex vita ejus, & c. Sed hic obsecro paulò altius penetremus, quid demum misericordia tam affabile habeat & decorum, ut dicat Sapiens *facere misericordiam, & c. ut unicam dicamus elemosynam tantae sanctitatis in B. Martino causam; unde dicitur, inquam, oculis tantopere placeat? Quae enim alia virtus nisi misericordiae cognata charitas, adeò respicit Deum atque misericordiae? In orbis ultimo conventu iudex non explicabit quod Abel primus Martyr & virgo fuerit, & c. 882. Tom. 1. verè singularissimum quid habet misericordia praeter ceteris virtutibus. Quid si probem in illa sanctum sanctissima, in aureum Dei palatium aeminem admitti nisi per oleaginum ostium? Nemo sanctus, nemo Beatus, nisi & misericors, & tamen quam parum aut quam frigide colitur illa virtus! Sunt in orbè plurimi in rebus physicis periclitissimi: Vinum vix gustant, & ex qua patriâ sint noxii; Oltreaprino morbo, ex quo laesi sunt, deprehendunt, & c. 881. Tom. 1. Super egenum & pauperem vix intelligunt, in hoc ipsi Ethnici inferiores. Romae olim Seniores, & c. 882. Tom. 1.***

Peroratio.

Eia ergo, *Auditors,* discite quid sit super egenum & pauperem intelligere, & quam hoc ipsum incredibiliter numini supremo placeat. Paet meus caelestis, inquit Christus, & c. 882. Tom. 1. Haec illud jam dixisse satis est, non videri vitam esse perscriptam ullius sancti hominis, qui non singulariter hunc misericordiae affectum inducit. 884. Tom. 1.

ALIA

Ad illa verba: Si oculus tuus fuerit simplex, totum corpus tuum lucidum erit. Lege 444. Tom. 1.

ALIA

THEMA.

Quod uni ex minimis meis fecistis, mihi fecistis.

Morale.

Quidquid pauperi datur, Christo datur.

Exordium.

R. *Adix, Auditors, omnium malorum est cupiditas, dixit Tarfensis Paulus. Quod si vera Philosopherum enuntiatio; contrariorum nempe eandem esse rationem, liberalitas cupiditati opposita, dicenda erit radix omnium bonorum. Quod illa Christi verba pertinent, & c. 147. Tom. 11. *Recita consequenter ex Auctore solo assignato.**

g 2

Prose.

Index Thematum moralium.

Prosecutio.

Solidissimum liberalitatis sanctæ fundamentum est illud: Quidquid datur pauperi, Christo datur. Ocellus Domini Joannes scripto nos erudiens, qui habuerit substantiam, &c. 147. Tom. 2. Conclusio hæc bona est. Philosophorum enim placita sunt: Propter quod unumquodque tale & illud magis tale. Et qui dat formam dat etiam formæ consequentia. Qui præberit ignem etiam calorem & siccitatem præbet. 147. Tom. 2. Ex alto allocutus est Saul quondam Deus his verbis, *Saule, Saule, quid me persequeris?* Domine quis tibi nocere potest in celo securus es de omni gladio. At mea membra sunt in terra, quæca lædit, ne lædit. Turonensis Præsul Martinus, &c. cum octodecim annorum esset Tyro miles, &c. 147. To. 2. Unde igitur Eleemosyna parcior? En unus & unicus tam fordida tenacitatis causa est, defectus fidei, &c. Quando igitur crassam oculorum fidem tantu ducimus, idcirco Christus toties mendici formam induit, ut uti oculorum testimonio firmaretur, quod docuit Gregorius Magnus, &c. 148. Tom. 2.

Peroratio.

Hæc talia, *Auditores*, Deus frequenter sub aspectum posuit, ut vel oculis nostris fidem hanc ingerat: *Quod uni ex minimis meis fecistis, &c.*

ALFA.

THEMA IDEM.

Morale.

Nil Deo gratis datur.

IN sacris carminibus Salomonis sponsum celestem sponsa variè dilaudans: *Manus illius inornatæ, inquit, plena hyacinthis, ornata geminis & annulis, qui manum habet plenam, prius manum evacuat, quam aliud eâ recipiat. Exemplo id monstramus, &c. 159. Tom. 2. Hoc scivere Martinius & sancti omnes: exploratum enim erat illis nihil Deo gratis dari. Et quamvis diversa prorsus fuere sanctorum hominum studia. (Inter hos enim ille magis studio ac silentio, ille corporis castigationi impensus vacavit) Orationibus tamen & elemosinis propensissimè vacarunt omnes: 159. utque 162. Tom. 2.*

Vide *Conciones nostras quas formavimus in festo S. Nicolai in hoc Indice. in festo Præstationis D. Virg. Vide Conciones nostras Marianas.*

IN FESTO S. CATHARINÆ VIRGINIS ET MARTYRIS.

VNIUS solummodo in integro festorum dierum circulo virginis festa dies internumeratur, nempe Catharinæ tanquam aliquid in hæc virgine foret singulare, & aliis quam virginibus si commune, non tamen in tam excellenti gradu. Plures olim in suo gynecæo Assuerus habuit virgines, pulchras quidem omnes, sed unam Estherem tamen ex iis selegit. Videamus in quibus Esther nostra Catharina non Assueo, sed summo Regi Christo placuerit, &c. Quo in hac virgine celeberrimo *Castitatem & fortitudinem*. De utraque dicturi sumus, ac primò de castitate.

THEMA.

Simile est regnum celorum decem Virginibus.

Morale.

Que casta, grata.

CASTIMONIA seu Virginitas triplici se vultu commendat. Alia enim conjugum, alia viduarum, virginum alia, & longè sublimior est pudicitia. S. P. Augustino bona est pudicitia conjugalis, sed melior continentia virginalis. Perpetuum virginitatis florem tueri acriter & viriliter docuit S. Catharina, in cujus castitate complura sunt admiranda, 787. T. 1. Sed cum de castitate hæc mihi sermo est, semper mihi Hieronymi dictum in mente est: Quæcunque, inquit, virtute polleas, quibuscunque operibus niteas, si cingulo castitatis careas, omnia per terram trabis. Abimelech sacerdos panem cæremonia consecratum, &c. 788. Tom. I. Tanti virtutem hanc unam fecit maximus Propheta, Græcorum Oratorum disertissimus mirabili voto inardescens velut accersito pictore: *Pinge mihi, ait, sermonem virginitatis. Quid hoc ait, Chrysostone? Quis Apelles id poterit: sed quæstionem hanc statim in subsequenti nostrâ concione tracta-*

turi sumus. Modò lubet in Virginitatis laudem ecurrere. Præclarum certè est illud quod Bernardus de hac virtute asserit. Differunt quidem, inquit, inter se homo pudicus & Angelus, sed felicitate non virtute &c. Cur ergo Catharina nostram non Angelicam ap pellemus, ejus etiam proinde mortuum corpus non humanæ manus sed Angelicæ cumulari sine? *Narra historiam*. Prisci etiam Patres de hac castitatis virtute loquuntur majorem omnes uno ore judicant esse victorian virginum, quam Angelorum. 791. Tom. 1. Porro Catharina nostra, cujus honori hæc dicta sunt, non solum virgo fuit, sed omnium virginum idea & typus. Videamus ergo in illa quomodo virginitas & castitas colenda & servanda sit. Primum quod observandum est Principiis ob stare, &c. *Apelles vultus, sunt enim pulchra quæ scribit Auctor de præxi castitatis, fol. 791. Tom. 1.*

THEMA.

Certamen forte dedit illi ut vinceret.

Morale.

Inter leonem & libram tuta Virginitas.

QVONDAM in vivis existens Chrysothomus depictum sibi voluit non imaginem, sed, *Auditoris*, sermonem virginitatis. Sermonem scribere, virginitatem muliebri ut solet habitu pingere, fortassis difficile non sit; at virginitatis sermonem picturæ exprimeret quis hoc Protegenes, Zeuxis, &c. possit? Attendite, *Auditoris*, quod non potuit homo, potuit id Deus, & virginitatis sermonem in celo pfixit, loco quam fieri potuit patentissimo. Suspiciate, & videbitis in Zodiaco, lato illo cæli baltheo, inter Libram & Leonem constitutam virginem. Ipsissimum, inquam, virginis sermonem. Quid hoc non alibi constitutam virginem videre quam inter Libram & Leonem? non solum virgo dicata aut dicanda Deo sibi comitem semper debet habere Leonem, sed & Libram sibi semper comparare debet. Virgo enim continentia amans ad Libram peraque omnia examinet hæc præcipue. Labores suos, ne otietur, socias & socios suos, ne seducatur, sermones suos, ne in iis excedat, mensam & vestem suam, ne lasciviat, oculos suos, ut custodiat; peccandi occasiones fugiat, imò seipsum solum, ut erubescat: nec aulæ sit clam facere quod palam offenderet, & curiositatem singulariter oderit. Nam castitas & curiositas nihil unquam inter se habuerunt amicitia. Dina Jacobi filia si non fuisset curiosa, non fuisset & rapta ut Orationes & jejunia frequenter. Intuta enim est pudicitia, si horum desit alterutrum, nimirum virginitas orationis suæ amat, quod sine mortificationis penis nihil odoriferi exhalat. Jusla Domini sunt: *Vigilate & Orate*, facile verò vigilar, qui promptè jejunit. O Virgines præferim vos Deo dicatæ nunquam non opus est hæc trutinâ. Mundanae virgines symbolis sat multis externis, cujus sint cultores, nempe corporis, hinc penes le sponsula calamistræ, &c. gestant assidue, quibus corpus ornet, vel osanum confertent. Virgins verò Deo dicatæ symbolum sit Libra: actus quibus suis trunnet, ne quod postmodum pecciteat, ab eâ perpetretur. Ita olim prima ex Ecclesiæ Virgines, hæc Catharina nostra, ad quarum vivendi normam & vestra omnium vita dirigenda est ut casta sit & virginea, sed nil juvat Libra sine Leone: sed quid virgini cum Leone? Audite Chrysothomum: Virgo à bello nunquam cessare potest. Ad institutum facit quod idem Hieronymus Epistol. 140. ad Principiam scribit prisci moris injiciens mentionem: *Gemilis, inquit, error Deas virgines fixit armatas, cum scuto & lanceâ, ostenturi sine bello pudicitiam non posse servari. Est enim virginitas cautissimè simul & fortissimè habenda. Videte mihi castissimum Joseph. 789. Tom. 1. Sed quid veteris testamenti requiro historias. Vide Catharinam nostram, &c. *Legit fol. 787. usque 791.* Ita quoque quæcunque virgo sese Deo consecrat, hæc duo secum ad claustra, vel in cellam, vel in domum suam asportet. Nam licet vobis liceat dicere emisso castitatis voto, ego mundo jam sum mortuus, amodò occasiones illæ non occurrent, juvenum aspectibus subtrahat sum. Ego vobis repono quod quidam Alceta socio suo in eum insutrativ: Diabolus nondum est mortuus. Leonem igitur & Libram colite, 799. Tom. 1. *Plura legit fol. 807. de fortitudine Virgini necessaria.**

DEDICATIO ECCLESIAE.

Vide conciones, quas formavimus Feriâ secundâ post Dom. II. Quadrag. & Dom. IX. post Pentecost.

IN-